

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 62.

De Priester van den Zonnegod.

10 cents.
België 25 cent.

Op het altaar der Azteken, vóór het afgodsbeeld der zon, danste de getatoeëerde priester, den gouden bijl zwaaiend.

 Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEËN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE PRIESTER VAN DEN ZONNEGOD.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een zeldzaam geval.

In de buurt van het New-Yorksche Central-park stond een van die behagelijke kleine villa's, waarvan de Engelschen zooveel houden.

En het waren ook Engelschen, en wel Lord Edward Lister en zijn vriend en secretaris Charly Brand, die deze villa sedert kort bewoonden.

Raffles was weer eens voor een tijdje naar Amerika overgestoken, zooals hij wel meer deed, wanneer de grond hem daar een weinig te warm onder de voeten werd, tot groot vermaak van Brand, die, weliswaar, het niet leuk vond, dat zijn meester en vriend door de politie op de hielen werd gezeten, maar des te meer schik had in de vacantie, welke hen om diezelfde reden ten deel viel.

Brand deelde alle avonturen van zijn vriend, ofschoon hij soms zijn hart in het lijf vast hield van angst, wanneer er weer iets gebeurde, dat zóó gevaarlijk was, dat hij meende het er niet heelhuids af te brengen.

Voor zoo iets was hier thans geen vrees, dacht Brand, maar weldra zou blijken, dat hij zich hierin leelijk vergiste en dat zelfs in het

verre Amerika geen rust voor hem zou zijn weggelegd.

Zij zaten met hun beiden in een gezellig vertrek; de lord blies dikke rookwolken uit en terwijl hij met zeer veel belangstelling een kaart van den generalen staf bestudeerde, zei hij hoofdschuddend tot zijn vriend:

„Een duistere zaak! Ze is eenig in haar soort en vol gevaren. Wist ik niet, dat wij in een wel geordenden staat leven, dan zou ik denken, dat het een geschiedenis betrof, die voor eenige honderden jaren gebeurd was!”

Brand keek verbaasd op. Die woorden hadden een omineusen klank. Een duistere zaak? Hij wist niets van een zaak af en vroeg:

„Neem me niet kwalijk, Edward, maar ik begrijp je niet goed. Ik dacht, dat we hier naar toe waren gegaan, in de eerste plaats om Hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard te Londen een beetje uit den weg te gaan, omdat deze goede man zich den laatsten tijd zoo ontzettend nieuwsgierig toonde naar alles wat met jou in verband staat en in de tweede plaats omdat we hier een beetje vacantie zou-

den nemen, een weinig zouden uitrusten, iets, dat jou wel goed zou doen, dacht ik. . . . en mij ook."

Raffles begon te lachen.

"Charly, wat moet ik hier nu op antwoorden," zei hij. "Ik moet bekennen, dat je gelijk hebt wat de aanleiding betreft van onze reis naar Amerika en ook, dat we hier een beetje zouden uitrusten, maar wat kan ik er ten slotte aan doen, dat het anders uitloopt? Je weet wel, aan niets doen heb ik geweldig het land."

"Ja, dat weet ik," viel Brand zijn vriend in de rede, "dat weet ik, maar we hadden ons hier toch ook niet behoeven te vervelen. Wat is hier niet een mooie natuur en dan de sport, sjonge, ik had me er al zooveel van voorgesteld."

"Ik ook, Charly," hernam Lord Lister, "heusch, ik ook, maar juist die belangstelling in de mooie natuur heeft het gedaan."

"Een paar dagen geleden, jij waart juist naar down-town om wat inkoop te doen, was ik in de buurt van Greenwich, je weet wel, hier vlak bij en toen was er een oploopje. Het bleek, dat verschillende bewoners uit den omtrek de koppen bij elkaar hadden gestoken, omdat er vreemde dingen gebeurden. Je leest wel eens meer in de kranten over vreemde geschiedenissen, spookhuizen en zoo, dat later blijkt bangmakerij te zijn of zoo iets, maar het schijnt, dat het hier ernst is, ten minste de sheriff van Coscob, een der dorpen in den omtrek, en een zeer ontwikkeld en beschaafd man, was zeer onder den indruk en dat gaf mij de overtuiging, dat er hier werkelijk dingen gebeurden, die niet pluis waren."

"Al pratende kreeg de sheriff van mij den indruk, dat ik veel wist en veel avonturen beleefd had van m'n leven. Hij vroeg me daarna en ik kon niet ontkennend antwoorden. Daar de autoriteiten alle verzoeken om hulp naast zich neer hebben gelegd, zonder een hand uit te steken om te helpen, vroeg hij toen, of ik niet genegen zou zijn tegen een flinke beloning hen te helpen."

"Ik heb over die beloning maar niet verder gesproken, omdat het best kan zijn, dat ik die heusch niet noodig heb, doorgaans is de oorzaak van dergelijke zaakjes niets anders dan de mammon en als dat zoo is, zal ik me zelf wel helpen. Mijn hulp heb ik ze echter beloofd. En kijk nu eens hier, wat ik zoo juist ontvangen heb op mijn verzoek om inlichtingen."

"Kijk, dit is een kaart van den generalen staf van Greenwich, in den staat Connecticut."

"Je ziet dat ik daar, bij deze spoorweglijn, twee kruisjes heb gemaakt. Daar moet iets

zijn, wat men op zee een „maalstroom" zou noemen, die geheele schepen met man en muis verslindt.

"Een betere vergelijking kan ik niet maken ten opzichte van het voorval dat mij thans bezighoudt, of ik moest daarvoor in plaats het woord „spookgeschiedenis" gebruiken en daar tegen verzet zich mijn verstand."

Brand keek naar de plaatsen, waar de kruisjes stonden en zei:

"Wat zeg je? Zou daar, op vasten bodem, midden in het gebergte, zooals ik op de kaart zie, een „Maalstroom" zijn?"

"Iets van dien aard, Charly, omdat ik het tot nu toe voor onmogelijk hield, dat menschen dingen kunnen uithalen, zooals ze daar geschieden."

"Maar wat gebeurt daar dan? Misschien moordgeschiedenissen?"

"Ja en neen!"

Brand schudde het hoofd. Zijn vriend sprak voor hem in raadsels.

"Ik begrijp je niet, Edward," zei hij.

"Hm!" antwoordde deze, "ik zal trachten wat duidelijker te zijn, kijk, ik bedoel dit, telkens wanneer er een moord geschiedt, is daarvoor een oorzaak te vinden. Maar oorzaken en spoor ontbreken hier geheel en al."

"Hier verdwijnen de menschen spoorloos, zonder eenig motief."

"Geld of geldswaarden hebben ze niet bij zich gehad, ze zijn van elken leeftijd en geslacht, ze verdwijnen zonder dat eenig teeken van hen achterblijft."

"Je kunt dus wel denken, dat ik voor groote raadsels sta."

"Weken lang hebben de beste detectives daar alles doorsnuffeld, maar niets gevonden. Het gekste van alles is nog, dat zelfs twee van hen als offers vielen van dit duistere geheim."

"Niemand weet, waar ze gebleven zijn."

Brand had dit verhaal onder een diep stilzwijgen aangehoord.

"Ik moet eerlijk zeggen, dat je mij nieuwsgierig maakt, Edward, zooals je nu spreekt, heb ik je nog nooit hooren praten. Uit den toon van je woorden meen ik te moeten opmaken, dat je absoluut van slag af bent en dat is. laat ik maar zeggen, haast nog nooit gebeurd. Zouden het geen waandenkbeelden zijn?"

Raffles echter schudde het hoofd en antwoordde:

"Mijn waarde Charly, ik wensch dikwijls, als menschen bij mij komen en mij iets mededeelen, waartegen ik hen behoeden, of waarbij ik hen helpen kan, dat het hersenschimmen mochten zijn. Maar wat ik je vertelde, berust

op de volle waarheid en is geen fantasie — en ik weet waarlijk niet, of wij wel in staat zullen zijn, het raadsel op te lossen."

Charly Brand stond op.

Zijn gelaat verried groote zenuwachtigheid.

"Hoor eens, Edward", zei hij, "ik heb genoeg van onze laatste avonturen in Engeland gehad, ik wensch aan deze historie niet mee te doen."

Raffles antwoordde niet direct, waaruit Brand opmaakte, dat hij diep in gedachten zat. Dit was ook inderdaad het geval. De heele geschiedenis scheen hem bijzonder te intrigeren, meer dan ooit het geval was geweest, want Brand herinnerde zich niet, dat het gelaat van zijn vriend zóó bedrukt had gestaan. Zelfs in de meeste hopelooze gevallen wist hij nog steeds een uitweg te vinden en nooit liet zijn aangeboren luchthartigheid hem in den steek.

Maar nadat Raffles eenige oogenblikken had gepeinsd, scheen hij zich het gezegde van zijn vriend te herinneren, want, opstaande legde hij hem de hand op den schouder en zei lachend:

"Voel je je dan niet aangetrokken door het eigenaardige en geheimzinnige van de zaak?"

"Ik moet bekennen", antwoordde Brand, "dat ik er wel iets voor gevoel — maar deze geschiedenis is zoo iets heel bijzonders en ik zou ook niet gaarne spoorloos verdwijnen, zooals het in dit geval schijnt te geschieden."

"Daar behoeft je ook niet bang voor te zijn, Charly," zei Raffles.

"Ik geloof, dat er hier een gruwelijk fanatisme in het spel is. Ziel!" — en hij wees naar de op tafel liggende kaart — "hier in den staat Connecticut ligt de kleine stad Greenwich."

Brand keek er met belangstelling naar.

"Ik ken dat plaatsje; het ligt twee uur sporens van New-York."

"Dat is juist. Het eerstvolgende station na Greenwich heet Coscob. Dit ligt slechts vijftien minuten sporens van Greenwich en dit zelfde Coscob is de plaats der misdaden."

"Een eigenaardige naam — Coscob," meende Brand. "Het is geen Engelsche en ook geen Hollandsche naam."

"Neen het is echt Indiaansch," hernam Raffles. "Deze streek behoorde vroeger tot het gebied der Indianen. Ik verzoek je nog eens nauwkeurig op de kaart te kijken."

"Hier zie je het station Coscob. Kijk, deze weg voert naar het dorp en doorsnijdt het in den vorm van eene halve S.

"Het was vroeger het oude oorlogspad van de Indianen.

"De blanken hebben dat later breeder gemaakt; het loopt door een woest-romantische streek.

"Ongeveer in het midden van dezen weg bevindt zich aan de rechterzijde een zeer diepe kloof; aan de linkerzijde steile rotsen.

"En op dit gedeelte van den weg geschieden sedert eenige maanden vreeselijke, geheimzinnige misdaden.

"Meer dan tien menschen zijn daar in korten tijd spoorloos verdwenen. Men heeft de kloof doorzocht, wachtposten uitgezet — maar alles te vergeefs.

"Zooals ik je reeds vertelde, zijn onder andere twee detectives het offer geworden van dit vreeselijke raadsel. Er is geen spoor van hen achtergebleven.

"Ik ben er van overtuigd, dat de aanleiding voor deze vreeselijke misdaden bij „menschen" gezocht moet worden en niet bij bovennatuurlijke of geheime krachten, zooals sommigen hier schijnen te denken. Aangezien deze vreeselijke misdaden door woestaards begaan worden, moet en wil ik hen vinden."

"Ik ben het volkomen met je eens, Edward," zei Brand, "en nu ik alles zoo uit jouw mond hoor, nu geloof ik toch, dat ik mij er niet aan mag onttrekken, en je helpen moet zooveel in mijn vermogen is. Elk gevoel van persoonlijke veiligheid moet daarbij op den achtergrond worden geschoven."

Raffles stak zijn hand uit en Brand drukte die stevig.

"Uitstekend, Charly," zei hij, "ik twijfelde er ook niet aan, of je zoudt me wel helpen. Je begrijpt, ik zal je niet in den steek laten en we zullen samen dat zaakje wel opknappen."

Daarop nam hij een potlood en wees op de kaart:

"Hier moeten wij dus de zaak onderzoeken.

De misdaden zijn zóó geraffineerd overlegd, dat een gewoon mensch, ik bedoel, iemand, die behoorlijk bij zijn verstand is, het niet zoo zou kunnen aangelegd hebben als hier is geschied."

Charly Brand begon te lachen en zei:

"Dat is een krasse bewering van je. Een krankzinnige is het toch onmogelijk, iets beter te kunnen overleggen, dan iemand die zijn verstand heeft."

"Dat moet je niet zeggen, Charly," meende Raffles. "Maar laten we dit punt nu maar voorloopig buiten bespreking laten en eerst de feiten eens vast stellen.

"Bekijk nog eens nauwkeurig de kaart. Alle villa's hier aan beide kanten van den weg, die

in de nabijheid van de kloof staan, zijn door hun bezitters verlaten en meestal verkocht.

„Kooper daarvan is een zekere Mr. Charles Patrik.”

Hij sprak dezen naam langzaam en met nadruk uit.

Raffles ging voort:

„De informaties, die ik van hem kreeg, luiden, dat hij een onberispelijk gentleman is, zeer vermogend moet zijn en lid van de bekende Salmagundicclub; dat hij een ingetogen man is, en ofschoon reeds dertig jaar oud, ongehuwd is gebleven en tot afleiding in de medicijnen studeert.

„Door een erfenis is hij bezitter geworden van een zeer uitgestrekt landgoed, dat reeds dadelijk achter de kloof begint en zich uitstrekt tot naar Stamford. Dus een vorstelijke bezitting.”

„Meen je, dat deze man in betrekking staat tot deze misdaden?”

„Ja, hij komt mij verdacht voor.”

„Maar waarom zou deze vermogende, beschaafde man dergelijke misdaden begaan? Wil hij misschien doordat zijn bureu vol angst zijn, zich hun bezittingen voor spotprijzen toe-eigenen?”

Raffles haalde de schouders op.

„Ik weet het niet, Charly,” zei hij, „het kan zijn natuurlijk, ofschoon mij dat niet de voorname zaak lijkt. Het intrigeert mij meer, dat de kerel dokter is in zijn vrijen tijd. Vergeet niet, dat er onder het mom van de wetenschap heel wat misdaden kunnen worden bedreven. Het zou trouwens ook niet voor den eersten keer zijn.”

Brand bleef eenige oogenblikken zwijgend voor zich uit zitten staren, toen zei hij:

„Misschien omdat hij voor zijn studie lijken noodig heeft? Beste Edward, die kan hij zonder moord en doodslag voor weinig geld uit de hospitalen betrekken!”

„Levende menschen ook?” vroeg Raffles.

„Levende?”

„Ja, Charly, om proeven op hen te doen.”

Brand antwoordde hierop niet, maar keek zijn vriend wederom eenige seconden sprakeeloos aan. Toen kon men duidelijk zien, dat hem een rilling over den rug liep.

Brrrrrr, deed hij en hij schudde zich als een natte poedel.

„Als je veronderstelling eens waar was, Edward, dan zou dat een frisch heerschap zijn. In ieder geval mogen we wel oppassen, als we ons met de zaak inlaten. Mijn vrees voor den dood zal wel niet grooter zijn dan van de meeste menschen, maar ik moet je zeggen, dat ik ril bij de gedachte, dat hij, wanneer hij mij

in zijn macht krijgt, me misschien levend gaat villen of opensnijden, zoogenaamd ter wille van de wetenschap. Ik gevoel beslist, dat ik voor zoo'n martelaarschap geen roeping heb.”

Brand was onder het spreken het venster genaderd en keek uit over het landschap, dat zich reeds in de sluiers van den nacht begon te hullen. Nog was het niet geheel en al donker, vooral niet in het vertrek, waar de twee vrienden thans gezeten waren en dat als een soort atelier was ingericht.

Het venster, waarvoor Brand stond, besloeg de geheele breedte van de kamer en er hing geen gordijn voor, zoodat het licht vrij kon toetreden en het er op elk uur van den dag net zoo licht was als buiten.

Op eenigen afstand van het raam stond een groote, zware schildersezal, waarop een half afgemaakt schilderij stond, dat een vlotte schets was naar het landschap, dat men vanuit het raam zag.

Het was de liefhebberij van Charles Brand, die altijd veel talent voor teekenen gehad had, maar, omdat hij er zoo weinig tijd voor had, zijn liefhebberij vaak maanden achtereen liet rusten.

Toen zij eenmaal in Amerika zijnde, het huis, waarin zij zich nu bevonden hadden gehuurd en de kamer ontdekten met het groote venster, toen was de liefhebberij van Brand met kracht opgekomen en had hij zich de noodige materialen aangeschaft, om in zijn vrijen tijd, die hij thans in overvloed had, met kracht op het schilderen te werpen.

Aan het half voltooide doek op den ezal en de verschillende doekjes en paneeltjes, die tegen den wand hingen of op den grond stonden, was onmiddellijk te zien, dat Brand inderdaad niet van talent ontbloot was en dat er in elk stukje werkelijk vooruitgang was te bemerken.

Als een echt schilder was Brand een groot liefhebber van de natuur en daarom stond hij ook geruimen tijd voor het venster zich vermeiend in de natuur om hem heen, een groot gedeelte van Central Park met als achtergrond de gevels der huizen van Broad-Way.

Ook Raffles had zich voor het groote venster geplaatst en beide vrienden keken zwijgend uit over het voor hun oogen zich uitstreckende stadsgedeelte, dat hier al zeer weinig op een stad geleek. Zoo bleven zij staan, tot het geheel donker was geworden en eensklaps een lange rij lichten er op wees, dat men de electriche lantaarns op Broad-Way had laten ontgloeien. Het nachtleven van de groote wereldstad had een aanvang genomen.

Eerst toen het volslagen donker was gewor-

den wendde Raffles zich van het venster af, liet zich in een gemakkelijken stoel vallen en stak een sigaret op. Brand deed evenzoo, doch draaide eerst de schakelaar van het elektrische licht om.

Het atelier, dat zeer gezellig en op artistieke wijze was ingericht, baadde zich thans in een zee van licht en beide vrienden zaten een paar tellen met de oogen te knippen, nu zij zoo ineens uit de duisternis in het volle licht keken.

„Zie zoo Charly," zei Raffles, „die dag zit er al weer op. De avond is aangebroken en dit uur is weggelegd om al vast een begin te maken met onze onderzoekingen. Ik denk dat het 't best is, dat jij je daarmee occupeert."

„En wat moet ik dan doen?" vroeg Brand.

„Dat zal ik je zeggen," antwoordde Raffles.

„Jij kent verscheidene leden van de Salmagundi-Club en daar deze club tot twee uur des nachts geopend is, moet je trachten te ontdekken, met wie die Charles Patrik daar intiem omgaat. Dat is voorloopig jou werk, Charly!"

Brand stond op. Hij was bereid, aan het verlangen van zijn vriend onmiddellijk te voldoen.

Op dit oogenblik — het was bijna tien uur — werd er aan de schel getrokken.

Beiden luisterden en Brand vroeg:

„Verwacht je zóó laat nog bezoek, Edward?"

Zij hoorden, dat de voordeur geopend werd door de vrouw, die hun huishouding deed en dat zij daarna de trap op kwam.

Er werd aan de deur geklopt.

„Binnen!" riep Raffles.

De deur werd geopend en de vrouw kwam binnen met een telegram in de hand.

Zij overhandigde het met de woorden:

„Een telegram, mylord. De besteller vraagt of er antwoord op is; het is reeds betaald."

„Raffles opende het telegram, keek het in en gaf het daarna aan zijn vriend.

Deze las het volgende:

„New-York, 22 West, Central Park Road.

Lord William Chesterfield.

Tusschen vijf en zeven uur is de arbeider Giacomo Buanotto in de kloof verdwenen. Alle in het werk gestelde onderzoekingen naar hem waren te vergeefs. Wij verzoeken onmiddellijk om raad.

Sheriff, Coscob."

Raffles had reeds het antwoord gereed gemaakt en gaf het de vrouw, die onmiddellijk verdween.

„Wat heb je geantwoord?" vroeg Brand.

„Dat ik zoo spoedig mogelijk persoonlijk ter plaatse zal zijn," antwoordde Raffles.

„En wat moet ik dan doen, Edward?" vroeg Brand hem.

„Ik heb mijn plan reeds gemaakt, Charly," luidde het antwoord. „In de eerste plaats breng ik je naar de club. Stel mij daar aan je bekenden voor als reporter Thomson.

„Onderweg zullen we wel verder afspreken."

Na eenige minuten verlieten de heeren het huis, namen de subway en begaven zich naar de tiende straat, waar de Salmagundi Club was gevestigd.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In de Salmagundi-Club.

Zonder moeilijkheden werden zij toegelaten in de Salmagundi-Club, waarvan de leden uitsluitend uit artisten bestonden en waarvan Brand zich onmiddellijk als lid had opgegeven, om met de verschillende kunststroomingen in Amerika in contact te komen. Ook hadden de donateurs, meestal zeer rijke industrieelen of zakenlieden, toegang tot de lokalen van de club.

In de eetzaal gebruikten zij hun souper en reeds hier gelukte het Brand van een tooneel-

speler zeer belangrijke inlichtingen te ontvangen.

Door voorzichtige vragen werd hij gewaar, dat de intiemste vriend van Charles Patrik den naam droeg van Mc. Kean, van beroep schilder, dien Brand toevallig goed kende.

Deze Mc. Kean was aanwezig en zat in den rooksalon; hij speelde daar kaart met eenige leden van de club.

Hij ging naar hem toe.

Het was een magere, baardelooze man, van

ongeveer vijftig jaar, met een eenigszins Indiaansch type.

Brand klopte hem vertrouwelijk op den schouder en zei:

„Wel, mr. Kean, hoe gaat het? Wij hebben elkander in eenige dagen niet gezien. Neem mij niet kwalijk, wanneer ik u mocht storen, maar ik kom voor een belangrijke zaak tot u!”

Mc. Kean stond op en antwoordde:

„Ik ben geheel tot uw dienst.” Daarop wendde hij zich tot zijn medespelers met de woorden:

„Ik hoop, dat u mij eenige oogenblikken zult willen verontschuldigen.”

Hij ging daarop naar Brand.

Deze had zich intusschen bij zijn vriend gevoegd en stelde hem nu aan Mc. Kean voor.

„Ik geloof niet, dat de heeren elkaar reeds kennen,” zei hij, op Raffles wijzend. „Dit is mijn vriend, mr. Thomson, journalist en correspondent van een Engelsch blad.”

De beide mannen bogen en reikten elkaar even de hand.

Aan de formaliteiten was thans voldaan en het drietal begaf zich nu naar een tafeltje in een der hoeken.

Toen zij daar plaats hadden genomen en een sigaret opgestoken, vroeg Mr. Kean:

„Waarmede kan ik de heeren dienen?”

„Het betreft niet mij, maar het is voor mijn courant — „The World”, antwoordde Raffles.

„Ik heb de opdracht ontvangen morgen naar Greenwich te gaan en daar in de omstreken van Coscob teekeningen te maken en inlichtingen voor „The World” in te winnen omtrent de daar plaats gehad hebbende misdaden.

„Ik ben gewaar geworden, dat een zekere mr. Patrik, die in die buurt een groot landgoed bezit, een uwer medeleden is.

„Ik wilde u beleefd verzoeken mij een aanbeveling mede te geven, opdat ik mij daar tot hem kan wenden.”

Lord Lister keek, terwijl hij dit zei, met gespannen aandacht naar het gelaat van Mc. Kean.

Maar daaraan was niets buitengewoons te zien.

Zonder aarzelen antwoordde deze dadelijk:

„Zeer gaarne, mr. Thomson. Voor een half uur hadt ge mijn vriend Patrik nog hier aangehouden.

Hij kwam van zijn hotel en vertrok van hier naar huis.”

„Ach, dat is jammer voor ons,” antwoordde Brand, „dat had ons tijd gespaard.”

Mc. Kean haalde nu een visitekaartje te voorschijn en schreef daarop de gewenschte aanbeveling.

„Mijn welgemeenden dank,” zei Charly en de heeren stonden op, terwijl Mc. Kean hem toevoegde:

„Indien ge misschien met uw vriend medegaat, dan kan ik u verzekeren, dat ge daar eenige heerlijke dagen zult doorbrengen. Het is een prachtige streek en de zorg voor de gasten is in handen van een jonge, allerliefste dame, miss Melanie Patrik.

„Groet deze dame in het bijzonder van mij en zeg haar, dat ik haar spoedig, als ik op reis ben, schrijven zal.”

„Zoo, gaat u op reis?” vroeg Raffles.

„Ja, eenige maanden naar Californië. Ik wil daar eenige studies maken. Dus, tot wederziens. Ik kan tot mijn spijt niet langer van uw aangenaam gezelschap profiteeren.”

Met de gewone plichtplegingen nam hij afscheid en ook Raffles en Brand verlieten de club.

Toen zij weer in het rijtuig zaten, zei Brand:

„Het gaat er zoo'n beetje op lijken, dat die Patrik de misdadiger niet is, vind je ook niet Edward?”

Raffles haalde zijn schouders op en vroeg:

„Hoe dat zoo, Charly?”

„Wel,” hernam Brand, „hij is op reis geweest en keerde vanavond pas naar Greenwich terug en jij hebt bericht gekregen, dat die Italiaan heden verdwenen is. Dus hij is de misdadiger niet tenzij er nog meer bij betrokken zijn en dan ben ik niet bang voor het resultaat. Dan komt het zeker ten slotte uit.”

„Ja, wat zal ik je zeggen Charly,” antwoordde Raffles. „Het is hoogst moeilijk op een afstand over de feiten te oordeelen, maar het kan best zijn, dat de vent medeplichtigen heeft, zonder dat die van moord kunnen worden beschuldigd. Hij zal wel oppassen, dat hij zich niet verraadt. Daar heb je bij voorbeeld, die beste Mc. Kean. Met die twee is het vier handen op één buik.”

„Wat is dat?” riep Brand uit, „vertrouw je die Mc. Kean ook al niet? Ik geloof, dat je dat nu toch heel slecht kunt beweren. We hebben den man nauwelijks vijf minuten gesproken.”

„En toch is het zoo,” zei Raffles op beslissenden toon.

Hij keek op zijn horloge en vervolgde:

„Het is nu twintig minuten over elfen. Om tien minuten over elfen verlieten wij de club, om elf uur hebben wij met Mc. Kean gesproken. Om half tien is mr. Patrik vertrokken, om naar huis te gaan.

Dat is gelogen, omdat de trein eerst om vijf minuten over twaalf naar Greenwich vertrekt.”

Op dit oogenblik was de auto voor hun

kleine villa aangekomen. Zij stapten uit, Raffles betaalde den chauffeur en opende daarna de deur.

De huishoudster ontving hen op de trap.

Zij was in Ierland geboren en een groote, sterke vrouw.

Met een vriendelijk „goeden avond” begroette zij de heeren en kreeg van Raffles de opdracht om nog koffie te zetten. Hierop gingen beiden naar het atelier.

„Ga zitten”, sprak de lord tot zijn vriend en hij nam zelf ook plaats.

Daarop haalde hij het visitekaartje van Mc. Kean voor den dag, legde het op tafel en stak een sigaret op. Brand deed eveneens en weldra zaten de heeren bij een sterk kop koffie met room stevig te dampen.

Nadat zij een poosje gezwegen hadden, nam Raffles het woord en zei:

„Zeg, Charly, ik heb een idee. Het zou best kunnen zijn, dat de zuster van meneer Patrik net zoo'n helleveeg is als haar broer, maar het kan óók wel zijn, dat dat niet het geval is. We willen nu eens het laatste aannemen en in dat geval zou het misschien nog niet zoo kwaad zijn, buiten mijnheer den broer om aan de zuster te schrijven dat je komt.”

„Ik?!” riep Brand uit.

„Ja, waarom niet?” vroeg Raffles. „We waren toch zooveen overeen gekomen, dat je me zoudt helpen, welnu, jij gaat er naar toe, dan houd ik m'n handen vrij. Wees er van overtuigd, dat ik je geen minuut in den steek zal laten. Of vertrouw je me niet?”

„Maar Edward,” riep Brand uit, „hoe kan je zoo iets vragen? Natuurlijk vertrouw ik je.

Ik heb je nog nooit niet vertrouwd, maar om je eerlijk de waarheid te zeggen, vind ik het geen aanlokkelijk baantje. Als je nu nog mee ging, maar zoo alleen in een streek, waarin die geheimzinnige dingen gebeuren. . . .”

„Maar Charly,” hernam Raffles, „hoe kan je nu zóó redeneeren. Heusch, het is voor jou nog veel veiliger alleen, met mij als toezicht, dan dat ik met je zou meegaan. Vergeet niet, als ik met je meega, dan moeten ze twee gasten in huis ontvangen en zal de moordenaar op ons beide het oog houden. Wanneer je alleen gaat, houdt hij alleen het oog op jou en kan ik doen en laten wat ik wil. Nog eens: je kunt me gelooven, ik zal je geen minuut uit het oog verliezen. Je kunt er immers van op aan, dat ik mijn besten vriend niet naar zoo'n gevaarlijke plek zou willen zenden, als ik niet de overtuiging had, dat ik hem kon beschermen en dat hij er heelhuids zou afkomen.”

Brand stak zijn hand uit en zei, „top”. „Zeg maar wat je geschreven wilt hebben, dan zal

ik dien brief wel even in orde maken.”

Een oogenblik later zat Brand aan een kleine lessenaar en dicteerde Raffles het volgende:

NEW-YORK, 14 Juli 1902.

Zeer geachte Miss Patrik,

Ik ben zoo vrij, u hierbij een aanbeveling van Mc Kean voor mij te zenden. Sedert twee dagen ben ik uit Engeland teruggekeerd en heb het plan in uw omstreken, die zeer romantisch moeten zijn, te schilderen en studies te maken. Ik hoop, dat u als kunstvriendin, mij wel zult willen helpen en mij voor eenigen tijd gastvrijheid zult willen verleen. Ik richt deze woorden, in plaats van aan uwen broeder, aan u, omdat naar ik meen te weten, de verzorging van de huishouding in uw lieve handen is. Daar ik reeds overmorgen met den tien-uurs-trein denk aan te komen, verzoek ik u, mij bericht te zenden aan den stationschef, of het u gelegen komt en teeken met de meeste

Hoogachting
CHARLES BRAND.”

„Ben je gereed, Charly?” vroeg Raffles.

„Ja, Edward”.

„Goed. Adresseer den brief dan aan miss Melanie Patrik en doe hem morgenochtend om acht uur in de bus. Dan heeft zij hem morgen namiddag en kan ze je kamer gereed maken.

„Jij gaat naar Coscob. Je pakt morgen je koffer; doe er flink wat linnen, penseelen en verf in en je gaat daar ijverig aan het schilderen en schetsen. Het is best mogelijk, dat je geruimen tijd niets van me ziet, maar wees er van overtuigd: ik ben er. Maar daarover spreken we morgen nog wel. Ga nu naar je kamer, slaap uit en morgen vroeg precies om acht uur moet je den brief posten.”

„Edward”, zei Brand op slaperigen toon — „ik zal je het genoeg doen en naar het moordhol gaan, maar nu ga ik naar bed; ik ben vermoeid!”

„Goed”, antwoordde Raffles, „slaap maar goed uit, opdat je de eerstvolgende vier-entwintig uren behoorlijk op de been kunt blijven. — Er wacht ons een ernstig werk!”

Op dit oogenblik werd er gescheld.

Raffles luisterde; Brand stond op en zei:

„Zeker weer een telegram uit Coscob. Ik wensch je goeden nacht. Mijn nachtrust is mij meer waard dan nieuwe berichten! Ik geloof het well!”

Vóórdat hij echter nog vertrokken was, hoorde men den langzamen stap der oude huishoudster; men hoorde duidelijk, dat zij de deur opende en dadelijk daarna hoorde men een luïden angstkreet.

Bliksemsnel ijde Raffles naar de deur, nam een revolver mee en sprong de trap af, gevolgd door Brand, die niet meer om zijn vermoeidheid dacht.

De deur stond wijd open en in de vestibule stond de oude huishoudster, die bevend van schrik naar een bijl keek, die op den vloer lag.

Raffles sloot de deur en nam de bijl op.

Op zijn gelaat vertoonde zich een zegevierend lachje.

„Een tomahawk! Waarlijk, Charly, een echte oud-Indiaansche tomahawk. Ze is in bloed gedoopt. Dat is de echte oorlogsverklaring van een roodhuid.”

„Hoe komt deze bijl hier in huis, Mary?” vroeg hij.

„Heilige St. Patrick, bescherm mij!” riep de vrouw, terwijl zij daarbij een kruis sloeg.

Raffles lachte.

„O mylord”, zei de vrouw, „ik opende de deur, zag niemand, dat bezweer ik u bij het heil van mijn ziel en toen ik wilde vragen, wie is daar? vloog de bijl, dicht langs mijn hoofd, de gang in.

„Heilige St. Patrick, bescherm mij toch, wanneer ik de deur eens weer moet openen.”

„Heb ik je niet bevolen, Mary, de deur nooit te openen, voordat je door het kleine yenster hebt gevraagd wie er is?” vroeg Raffles.

„Ja, mylord, ja. Ik zal het voortaan geregeld doen. Heusch, ik zal het nooit meer vergeten!”

„Ik wil het graag gelooven, Mary,” zei Raffles, terwijl hij zijn secltaris met zich mee trok naar het atelier, de bijl met zich meenevend.

Toen zij daar aangekomen waren, legde Raffles de bijl op de tafel, ging zitten, stak een sigaret op en zei:

„Dat wist ik reeds van te voren. Niettemin is het toch een groote fout van de mij onbekende misdadigers, die ik vervolg.

„Er valt mij overigens nog iets in, wat ik je moet mededeelen. Ik was gisteren in Coscob.

„Ik hoorde daar een geschiedenis, die mij een spoor in handen gaf. Het volk daar brengt

het verdwijnen der menschen in verband met een sprookje.

„Dit sprookje vertelt, dat daar voor eenige eeuwen een machtige hoofdman der Apachen, Mianos genaamd, gewoon heeft in prachtige onderaardsche grotten.

„De grotten zouden met goud behangen zijn, alle wapenen en gebruiksvoorwerpen waren van zilver en de hoofdman zou een zeemeermin tot vrouw gehad hebben.

Deze vrouw moest zich niet met buffel- of rundvleesch gevoed hebben, doch dronk slechts menschenbloed en natuurlijk het liefst bloed van blanken. Thans beweren de boeren, dat de zeemeermin nog leeft en de misdaden pleegt.

„Het volk schijnt bang voor deze zeemeermin te zijn, doch wij beiden zeker niet en ik ben er zeer verlangend naar, persoonlijk met deze dame kennis te maken.”

Brand had zwijgend geluisterd.

Thans vroeg hij:

„Kon je niet gewaar worden, wie dat sprookje verspreid heeft?”

„Wel ja,” antwoordde Raffles, „want dat is juist de spil, waar het om draait. En wie meen je dat het is?”

„Welnu?”

„Mr. Patrik!”

„Patrik?”

„Ja, mijn vriend, de zeer geachte heer Patrik.

„Bij mijn onderzoek langs den weg naar zijn huis, kwam ik langs een arbeiderswoning met twee verdiepingen, dat vanaf Coscob het laatste is, dat naar de kloof voert.

„Daarin wonen Italiaansche arbeiders, die op dagloon werken op de omliggende boerderijen.

Daar ik de Italiaansche taal zeer goed machtig ben, won ik spoedig hun vertrouwen en van hen vernam ik, dat Patrik hun kinderen verboden had, dien weg te betreden en daarbij vertelde hij hen het sprookje van de zeemeermin.

„Ga nu rusten en slaap goed uit, Charly en vertrek overmorgen in de vroege naar Coscob — Patrik haalt je af. Onthoud goed, dat je op aanbeveling van Mc Kean komt en dat je in de mooie omstreken natuurstudies wilt maken. Goeden nacht, mijn jongen, tot weerziens”.

DERDE HOOFDSTUK.

Den vijand tegemoet.

In een rookcoupé van de Stanford Express zag men op een der eerstvolgende dagen Brand, die naar Coscob reisde.

Vol bewondering keek hij naar het prachtige landschap, waar de trein langs snelde.

Tusschen rotsen en bosschen door zag men den Oceaan. De voorjaarslucht kwam door de geopende vensters naarbinnen, die door een heldere zon beschenen werden.

Brand was zóó verdiept in de schoonheid van het landschap, dat hij niet bemerkte dat een in zijn nabijheid zittend persoon hem voortdurend aankeek en hij niet eens om het doel van zijn reis dacht, toen de conducteur het station Coscob afriep.

De man, die hem in den trein nauwkeurig gadeslagelagen had, naderde hem en zei:

„Mijnheer, hier is Coscob.”

Verschrikt stond Brand op, nam zijn bagage en verliet den trein.

Eerst toen hij op het perron stond, dacht hij weder aan den man en dat hij vergeten had hem te bedanken.

Hij keek om en zag hem.

Ook hij had den trein te Coscob verlaten. Zonder naar Brand om te zien, schreed hij verder.

„Eigenaardig,” sprak hij tot zichzelf, „hoe weet die man, dat hier de plaats mijner bestemming is, misschien stond hij naast mij toen ik mijn biljet nam.

Wat is het toch stil aan dit station! Hier schijnt inderdaad alles te verdwijnen. Ik meende Edward reeds te zien!

„O, daar komt een rijtuig.”

In de richting naar het station kwam inderdaad een elegant rijtuig aanrijden.

Een prachtig, zwart paard was voor het rijtuig gespannen en de teugels waren in handen van een jonge dame, die een lichtblauw kostuum droeg.

„Een mooi meisje,” mompelde Brand in zich zelf; „jammer, dat zij mij niet afhaalt en dat ik op mr. Charles Patrik moet wachten.”

Het rijtuig hield dicht bij hem stil.

„Mr. Charles Brand?” riep de dame met welluidende stem.

Brand keek verrast op.

„Ja, miss, zoo is mijn naam.”

„Ik ben miss Melanie Patrik. Mijn broer is

tot zijn spijt verhinderd zelf te komen, daarom heeft hij mij opgedragen u af te halen.”

„Hoe wist u, dat ik dat ben?”

„Mijn hemel,” lachte zij „ook zonder het schilderskistje herkent men dadelijk den schilder in u. Ik heet u welkom.

„Wees zoo goed u bagage in het rijtuig te leggen en kom dan naast mij op den bok zitten.”

„Zoo, daar ben ik reeds,” riep Brand en klom op den bok.

Zij bemerkte, dat hij haar vol bewondering aanzag, terwijl hij naast haar plaats nam.

„Dat was een goede inval van Edward,” dacht hij bij zichzelf. „Dat is een verduveld lief meisje!”

Zij reden verder. Onder den rit babbelde zij voortdurend.

„Dit paard, zijn naam is Curly — is onrustig geworden. Het schrok voor iemand. Vertel mij eens, hoe gaat het onzen vriend Mc. Kean? Ik heb hem zeker in geen half jaar gezien.

„Wij verheugen ons er zeer over, dat hij zich onzer herinnert en u tot ons zendt, mr. Brand. Want het is hier tamelijk eenzaam.”

„Eenzaam? Hier in deze mooie streek?” vroeg Brand, als of hij verbaasd was. „Ik zie reeds honderden dingen, die ik hoop te schilderen.”

Bij deze woorden wierp hij wederom een bewonderenden blik op haar —

„Wel ja, voor u als schilder kan het hier wel interessant zijn,” meende het meisje.

„Maar voor mij, bedenk eens, ik schilder niet, dicht ook niet, lees weinig — neen, soms verveel ik mij zeer.”

Brand kon niet nalaten te denken, dat hij hoopte die verveling te verdrijven. Plotseling viel hem iets in en hij vroeg: „Maar misschien musicceert u?”

„Een weinig. Ik speel piano en zing daar bij, maar het gaat toch niet aan, iederen dag te spelen,” antwoordde ze.

„Hebt u dan aan uw broeder geen aandachtig toehoorder?” vroeg Brand nu.

Hij bemerkte, dat haar vroolijkheid verdween, toen zij hem antwoordde:

„Mijn broer? Die zult u even weinig zien als ik. Hij studeert veel en zit steeds op zijn kamer.”

De laatste woorden sprak zij langzaam en op eigenaardigen toon.

„Studeert hij? Ja, ik herinner mij nu, dat Mc Kean mij daar iets van vertelde. Studeert hij niet in de medicijnen?”

„Ja, in de medicijnen. Ik vind het iets ellendigs. Verschrikkelijk! Ik moet altijd goed op mijn kippen en duiven passen; hij neemt bijna iederen dag een dezer dieren voor zijn onderzoekingen.

„Hij heeft daarvoor een aparte kamer; daarin ziet het er uit als in een slagerij.”

„Ik heb een vooroordeel tegen ieder, die dokter worden wil of is. Tegen den dood kunnen zij ons toch niet beschermen.”

„Maar gij als schilder hebt met dergelijke dingen niets uit te staan.”

„Gelukkig niet,” antwoordde hij.

Zij zag hem met haar groote mooie oogen aan en Brand beantwoordde dien blik.

In plaats van hare oogen neer te slaan, zooals een stadsmeisje zeker zou hebben gedaan, lachte zij hem vroolijk toe en vervolgde:

„Mr. Brand, ik kan u niet zeggen hoe prettig ik het vind, dat u eenigen tijd onze gast zult zijn. Ik ben op het punt van gezelschap niet verwend en ik hoop, dat wij spoedig goede vrienden zullen worden.”

Daarop reikte zij hem haar hand.

Haar openhartigheid beviel Brand en het verwonderde hem, dat zij de zuster was van iemand, waarop zulke zware vermoedens rusten.

„Neen, Edward,” sprak hij tot zichzelf, „thans ben je bezig een bok te schieten.

„Ik hoor wel is waar, dat de broeder kippen en duiven doodt, maar dat beteekent niets; daarom behoeft hij toch nog geen menschenmoordenaar te zijn.”

Hij keek haar wederom aan, vatte haar hand en zei:

„Ik dank u, miss Patrik. Laat ons vriendschap sluiten.”

Hij drukte haar hand warm en krachtig en bespeurde, dat zij het wederkeerig de zijne deed.

In gedachten had hij Raffles wel willen omarmen, omdat deze hem had opgedragen Patrik als moordenaar te vervolgen, en omdat hij door deze opdracht kennis had gemaakt met het mooiste meisje, dat hij ooit gezien had.

Hij zou zoo gaarne een poos in haar nabijheid willen blijven, want nu reeds, na zoo'n korten tijd, was hij geheel door haar betooverd.

Haar gelaat was van een klassieke schoonheid en uit haar oogen las men liefvalligheid en goedheid.

Het rijtuig kwam nu in het dorp.

Dit zag er echt Engelsch-Amerikaansch uit. Mooie witte huizen met groote open waranda's aan de straatzijde.

Oude, reusachtige beuken stonden hier.

Aan de eene zijde van den weg stond een koopmanshuis, daarnaast een schuur voor brandstoffen en verder een café.

Aan den overkant stond een smederij en verscheidene andere huizen, waar voor negerkinderen aan het spelen waren.

Toen het rijtuig langs een plein kwam, zag Brand, dat de menschen hem nieuwsgierig aankeken.

Het meisje zei tot Brand: „Wees zoo goed de teugels een oogenblik vast te houden. Ik moet in een der winkels een boodschap doen en ook bij den slager.”

Ze gaf haar gast daarop de teugels, sprong van den bok en ging heen.

Zijn blikken volgden haar en hij moest haar elegant figuurtje en slanke gestalte bewonderen.

„Ouwe jongen”, dacht hij bij zich zelf, „als dat zoo voortgaat, dan kom je niet tot je doel, maar zij bevalt mij buitengewoon goed en wanneer dit van haar kant ook het geval is, dan...”

Brand moest al zijn opmerkzaamheid aan het paard wijden, omdat het vurige beest anders op hol zou gaan.

Op dat oogenblik kwam miss Patrik terug.

Toen het paard haar hoorde was het onmiddellijk bedaard en zij stapte weer op den bok.

Brand zag, dat een oude man met een draaiorgel langzaam voortliep en op dezen man wijzend, zei miss Patrik:

„Die man heeft het paard hedenmorgen ook reeds bang gemaakt.

„Paarden zijn somtijds net als honden. Sommige menschen kunnen zij niet uitstaan.”

En toen hare lippen spitsend, riep zij met haar heldere stem:

„Vooruit Curly!”

Het paard gehoorzaamde onmiddellijk en zette er een flinken gang in.

Thans moest het rijtuig een bocht maken om vanuit het dorp op den straatweg te komen, die van Greenwich naar Stamford loopt.

Aan beide kanten van den weg verhieven zich hier rotsen en boomen.

Op enkele punten had men een verrukkelijken blik op den ocean.

Witte zeilen bewogen zich als zwanen over de smaragdgroene vlakte.

In deze prachtige omstreken zouden dus de misdaden bedreven zijn? — Brand schudde het hoofd. Dat was onmogelijk.

Het paard stapte langzaam verder.

Miss Patrik leunde achterover, zij had haar hoed afgenomen en keek, alsof zij droomde, naar de pracht van het landschap. Haar jonge gast beschouwde haar met bewonderende blikken en riep uit:

„Alles om mij heen is hier even schoon!”

Zij keek hem aan en antwoordde:

„Ja, heerlijk schoon is het in Gods wereld en ik vergeet al mijn zorgen, als ik de schepping aanschouw. Zoo als ons rijtuig nu langzaam vooruit gaat, zoo rijd ik iederen dag een poos, en droom dan in de vrije natuur.

Dan sla ik mijn blikken soms naar den Hemel, beschouw de witte wolkjes en verheug mij over de zonnestrallen en over de heerlijkheid der schepping.

O, de wereld is zoo wonderschoon.”

Zachtjes liet zij haar hoofd naar Charly's kant zinken.

Hij wist niet of zij het opzettelijk deed, maar haar hoofd kwam met zijn schouder in aanraking.

Hij greep haar handen en zij trok ze niet terug.

Hij boog zijn hoofd naar haar toe, keek naar de halfgesloten oog en kuste haar.

Voor het rijtuig liep een arme arbeider op den straatweg. Brand herkende den man van zijn ontmoeting met hem aan het station en groette hem vriendelijk.

De man groete beleefd terug.

„Kent ge dien vreemdeling?” vroeg zij hem.

„Aan dien man heb ik mijn geluk te danken — u”.

In korte woorden vertelde hij haar wat in de coupé was voorgevallen.

Brand had wel luid kunnen juichen van geluk. Dat meisje was een heerlijkheid, een schitterende diamant en hij kon zijn eigen geluk niet beseffen, dat hij er als het ware voor aangewezen was dezen edelsteen te ontdekken. Hij had als jonge man wel eens meer naar jonge meisjes gekeken, maar nog nimmer had er een ooit zoo'n diepen indruk op hem gemaakt als Melanie Patrik. Trouwens hij was zoetjes aan een weinig op zijn vriend gaan gelijken, die ook nimmer op een vrouw kon verlieven. De rijkste en edelste erfdochter had Raffles aan zijn voeten gezien, maar nimmer was hij voor een verleidelijke vrouwenstem bezweken. Eens, ja eens, was hij verliefd geweest op een meisje, een halfbloed, daar hoog in Canada, temidden van een grootsche natuur, net zooals hier, maar weer van geheel anderen aard. Dat meisje was hem niet

ten deel mogen vallen en sedert dien tijd kon geen vrouw hem meer bekoren. 1)

Door het voorbeeld van zijn vriend was Brand ook eenigszins onverschillig geworden voor vrouwelijk schoon. Maar thans waren de slagboomen opeens gevallen. Zonder dat hij het zelf wist, had hij een pijl midden in het hart, afgeschoten door dien kleinen, naakten bengel, die Amor heet en die dit keer al heel goed gemikt had.

Brand besloot zijn tijd goed waar te nemen en niet zooals Raffles, dezen heerlijken buit verloren laten gaan. Hij zou voorzichtig zijn en haar weten te verwerven.

Arme jongen, hij wist niet wat de toekomst nog voor hem verborgen hield!

Intusschen was het rijtuigje verder gereden en was de natuur om hen heen woester en woester geworden.

„Daar komt een gedeelte van den weg, waar ik er vooral voor moet zorgen, het paard goed in bedwang te kunnen houden,” zei Miss Patrik.

„De weg is duister en aan den rechterkant slechts door een houten hekwerk van een zeer diepe kloof gescheiden!”

Deze woorden brachten Brand in de werkelijkheid terug en herinnerden hem aan de redenen, waarom hij hier was.

Dicht voor hem rezen de rotsen steil omhoog.

Daar tusschen in stonden zware boomen, die hun takken over den weg verspreidden; hun gebladerte was zoo dicht, dat het licht er nauwelijks door kon dringen.

Aan de rechterzijde hoorde men het ruischen van een beek.

Een fraai, zacht mos was tegen de rotsen en boomen gegroeid. Hier begon het paard vlug te loopen, zoodat het rijtuig snel over den weg ratelde.

Bij het beschouwen der geweldige rotsen en reusachtige boomen, werd het Brand zonderling te moede.

Raffles had wel gelijk; nergens kon beter een misdaad gepleegd worden, dan hier ter plaatse.

Na eenige minuten waren zij deze plek voorbij.

Heldere zonneschijn verdreef de zwaarmoedige gedachten en groene weiden bekoorden het oog, als wilden zij door hun prachtige kleur de gevaarlijke plaats doen vergeten.

Aan den rand van het woud zag men in de verte een wit gebouw van twee verdiepingen.

Melanie wees er met de zweep heen en riep vol blijdschap:
„Daar wonen wij! Zie eens hoe Curly gaat

loopen! Ik behoef hem waarlijk niet aan te sporen. Hij ruikt zijn stal reeds!”

VIERDE HOOFDSTUK.

Het huis aan den hollen weg.

Voor het huis lag een neger in het gras en baadde zich in de zon. Toen het rijtuig nader kwam, stond hij langzaam op, om het paard vast te houden.

Met onbeschaamde blikken keek hij naar den nieuw aangekomene.

„Is mr. Patrik thuis?” vroeg Melanie hem.

De neger vertrok zijn pokdalig gelaat, liet al zijn groote, witte tanden zien en antwoordde:

„Massa in studeerkamer. Jozua gezegd, niemand mag hem storen. Hij boos kijkt.”

„Des te beter,” zei het meisje luchthartig.

„Breng de bagage van mijnheer in de blauwe kamer.”

„Yes, miss.”

„Wees zoo goed, mij voor een oogenblik te excuseeren, Charly, ik heb eenige bezigheden te verrichten. Dus tot bij de lunch.”

Zij lachte hem vroolijk toe en het was Brand alsof zij elkaar al jaren kenden. Zij hadden niet eens afgesproken elkaar bij den voornaam te noemen, het was alsof dat van zelf sprak.

Vlug sleepte de neger de bagage van Brand naar de kamer van den gast en verdween zoo spoedig mogelijk, om het nieuws van zijn aankomst aan de huisgenooten bekend te maken.

Brank keek eens in zijn kamer rond en waschte zich. Voor de drie vensters aan de rechterzijde hingen neteldoeksche gordijnen. Een groote eikenhouten kleerkast stond dicht bij de deur, terwijl daar tegenover een breed Engelsch ledikant stond. De Engelsche waschtafel getuigde van een bijzonderen smaak.

Hooge stoelen met leder bekleed stonden op zijde naast een schrijftafel en de muren waren met eenige schilderijen van oude Nederlandsche meesters versierd.

Op den vloer lag een dik tapijt van zeer mooie kleuren. Brand was met dit vertrek zeer tevreden.

Slechts één ding viel hem op, en dat was dat er hoegenaamd geen veiligheidsmaatregelen aan de deur en vensters waren. Laatstgenoemden konden slechts door lichte, groen geverfde houten jaloezieën gesloten worden, de deur had noch grendel noch slot, alleen een eenvoudigen knop.

Nadat hij de kamer in oogenschouw had genomen, maakte hij zijn zaken in orde en legde de laatste hand aan zijn toilet. Vervolgens ging hij naar de ontvangkamer.

Mooie Hollandsche matten lagen op den vloer en met leder bekleede stoelen stonden bij den schoorsteen.

Een eikenhouten tafel, waarop boeken en tijdschriften lagen, stond in het midden en daarop was een prachtige vaas, gevuld met donkere rozen, geplaatst.

Brand ging zitten en nam een boek ter hand. Hij las: „Ontleedkunde”.

„Dat is niets voor mij,” dacht hij en legde het boek ter zijde.

Met des te meer belangstelling keek hij naar die verzameling van Indiaansche wapens.

Plotseling schrok hij.

Zijn gelaat werd bleek; hij keek naar het

wapenrek en zag, dat een der wapens ontbrak.

Hij stond op om nauwkeuriger te kijken; hij hoopte, dat hij zich zou hebben vergist, doch neen, de zon had den vorm van het ontbrekende wapen nauwkeurig op den muur afgeteekend.

Brand beefde en had moeite zich staande te houden. De teekening aan den muur gaf nauwkeurig terug den vorm van de tomahawk, die den vorigen avond bij Raffles in huis was geworpen.

En op denzelfden avond was Patrik in New-York geweest en was er een nieuw slachtoffer in de kloof verdwenen.

De gedachte hieraan bracht hem eensklaps weer de werkelijkheid voor oogen, de bittere werkelijkheid, die hij waarlijk het laatste uur geheel en al vergeten had. Tot dusverre was hem hier alles voorgekomen als een paradijsje op aarde. Een prachtige natuur, een fraai huis en een lief meisje als gastvrouw; hij had aan het bestaan van Patrik haast niet gedacht.

En nu in eens werd hij als het ware met ruwe hand weer in de realiteit teruggeslingerd. De werkelijkheid, die hem des te wreeder, des te onnatuurlijker leek, naarmate het hier mooi en lieflijk was.

Plotseling stond hem alles weer duidelijk voor den geest en herinnerde hij zich woord voor woord hetgeen hij met zijn vriend had besproken en waarvoor hij hier was.

Hij rilde onwillekeurig toen hij er aan dacht. Misschien lag wel in dit zelfde oogenblik en in zijn onmiddellijke nabijheid iemand in doodsangst in de kloof.

De ontdekking was verschrikkelijk. Raffles had misschien toch gelijk, terwijl hij zelf het voor een hersenschim had gehouden; hij had in zijn jeugdige lichtzinnigheid het doel zijner zending vergeten en werd meegesleept door zijn liefde voor de zuster van een misdadiger.

Eerst nu begon hij den geheelen toestand te overzien. Waarom was het meisje zoo toeschietelijk voor hem geweest?

Hij vroeg zich af, of zij hem misschien in haar netten wilde vangen. Zou zij denken, dat hij door zijn liefde blind genoeg geworden was, om niets te zien of te begrijpen.

Nu voelde hij, dat het tijd was om handelend op te treden, wanneer hij geen verloren man wilde zijn.

Het bloed kookte in zijn aderen. De muren van het vertrek draaiden voor zijn oogen en met moeite sleepte hij zich naar de waranda om frissche lucht in te ademen.

Nu overdacht hij nog eens de geheele zaak. Hij probeerde zich gerust te stellen en wil-

de niet gelooven, dat haar onschuldig, lief gelaat niets dan een masker was.

Hij maakte zichzelf wijs, dat er meer dergelijke wapens bestaan dan dat, hetwelk aan het wapenrek ontbrak. Hij wilde geen geloof slaan aan dit afschuwelijke.

Zij was, zoo dacht hij nu weer, onschuldig en wist niets van het vreeselijke, dat zich hier in dit huis afspeelde.

Door zijn diepe overpeinzingen bemerkte hij niet, dat zij zijn kamer binnengekomen was en eerst toen zij haar hand op zijn schouder gelegd had, schrikte hij, alsof hij een ongeluk tegemoet ging.

„Wat mankeert je, Charly, ben je ziek?” vroeg zij bezorgd en keek vorschend in zijn bleek gelaat.

Met moeite beheerschte hij zich en antwoordde:

„Neen. Alleen een kleine duizeling overviel mij en nu heb ik hoofdpijn. Dat is plotseling gekomen”, en hij deed een poging om te lachen.

Zij keek hem ernstig aan en zeide:

„Charly, je zegt dat om mij niet ongerust te maken! Men kan het je aanzien, dat je iets scheelt. Hebt ge iets vreeselijks gezien of gehoord? Zeg mij wat je zoo verontrust. Misschien kan ik je helpen.”

Hij schudde ontkennend het hoofd.

Nu boog zij zich tot hem over en, terwijl hare oogen groot en rond werden van angst, fluisterde zij hem toe:

„Heb je misschien de deur bij de trap geopend?”

„Neen, waarom?” vroeg Brand haastig.

„Omdat daar mijn broeders studeerkamer is. Wanneer men daar inkijkt, overvalt iemand een rilling. Daar staan geraamten en andere vreeselijke dingen.”

Brand keek haar vorschend aan.

Nu meende hij zeker, dat zij hem een onwaarheid vertelde. Hij wilde haar van zich afstooten, doch durfde niet.

Met doorborende blikken keek hij haar aan. Hij geloofde niet, dat zij er niet alles van wist en dat haar broeder zelfs haar om den tuin leidde.

Neen, zij moest alles weten en had het plan, hem te misleiden. Hij vatte moed, want hij wilde zich niet zwak tegenover haar toonen.

Hij spande zich in en antwoordde haar:

„Ik ben niet bang voor geraamten, of spoken of iets dergelijks. Maar — er gebeuren in het menschelijke leven wel eens dingen, waarvoor men moet vreezen.

„En ik meen te weten, of beter gezegd, ik weet zeker, dat dat hier in huis het geval is.”

Zij maakte een beweging, alsof zij zich wilde afwenden, maar Brand hield haar tegen en deed haar op een stoel zitten, toen vatte hij hare handen in de zijne, keek haar strak in de oogen en zei:

„Melanie, het is haast overbodig, om het in woorden uit te drukken, maar ik wil dat toch doen, opdat wij nimmer later zullen twifelen aan onze gevoelens tegen over elkaar.

„Ik heb je lief en ik weet, ik voel, dat jij ook van mij houdt. Het is zóó plotseling gekomen, dat als een ander het zou hooren, hij er om zou lachen en het als een gril beschouwen, een dwaasheid. Maar wij weten beter, niet waar? Het is een feit.

„Maar het is niet minder een feit, dat wij eenige uren geleden niet wisten dat wij bestonden en ook nu nog op dit oogenblik weten wij van elkanders verleden niets af.

„Ik voor mij heb geen geheimen voor je en wil je direct bekennen waarvoor ik hier ben. Er geschieden hier in den omtrek zulke vreemde dingen, dat hemel en aarde moet bewogen worden, om daar paal en perk aan te stellen. Ik ben een werktuig in de handen van hen, die die taak op zich hebben genomen. En voor dat doel bevind ik mij hier in huis. Er rust een zware verdenking op iemand, die tot klaarheid moet worden gebracht.

„Nu weet je voor het oogenblik genoeg van mij. Maar ik dien nu ook iets van jou te weten. Zeg mij of je iets van deze geheimzinnige geschiedenis afweet. Of beter gezegd, zeg mij of je vóór of tegen mij bent. Antwoord mij, of je mij wilt helpen of ik je kan vertrouwen?”

Het meisje, dat beurtelings bleek en rood was geworden, boog het hoofd, doch zweeg.

„Heb je mij niets te zeggen, Melanie?” drong Brand bij haar aan, terwijl hij hare handen zacht drukte.

Op dat oogenblik scheen zij een besluit te nemen en zei zacht:

„Je kunt mij vertrouwen Charly, zoo waar ik leef, maar ik kan nog niets zeggen. Ten minste niet dat waarom je vraagt. Maar er is iets, waarmede je me helpen kunt.

Luister:

In de eerstvolgende dagen zal hier iets gebeuren, waarnaar ik reeds een jaar verlangde, maar dat ik te zwak was om uit te voeren.

Het toeval heeft jou tot mij gezonden om mij te redden uit de grootste ellende en nood.

Ik hoop door jouw bijstand te kunnen uitvoeren hetgeen ik reeds lang wilde doen. Zou je voor mij onmiddellijk na het ontbijt, naar het station willen gaan en daar een brief voor mij bezorgen?

Het is een zeer belangrijk schrijven. Ik heb

dien brief reeds gisteren geschreven, doch had nog geen gelegenheid hem te verzenden.

Niemand mag daar iets van weten. — Stil, daar komt een der bedienden.”

Plotseling begon zij te lachen en riep:

„Het is waarlijk vermakelijk hetgeen je mij daar uit de club vertelt. — Wat wilt ge, Jozua?”

Een andere neger, ouder dan de eerste, die Brand had gezien en die voor het paard en het rijtuigje had gezorgd, was onhoorbaar de kamer binnengeslopen en stond achter het meisje met een loerenden blik op zijn gelaat.

Brand kon niet nalaten te denken, dat hij hier in huis omringd was door spionnen. Hij zei echter niets.

„Missie, tafel gedekt,” grijsde de neger.

„Goed. Kom, Charly, laat ons aan tafel gaan.”

Zij nam den arm van Brand en beiden gingen naar de eetzaal.

Er was voor drie personen gedekt.

„Hier is jouw plaats, Charly, en hier heet ik je welkom in mijn huis.”

Zij had de woorden „mijn huis” zóó luid uitgesproken, dat het Charly's aandacht trok.

Hij vroeg daarom:

„Uw huis? Behoort het dan ook niet aan je broeder?”

Op korten, scherpen toon antwoordde zij:

„Neen!”

Een kuchen bij de deur deed beiden opkijken.

Een man van ongeveer veertig jaar met donkerbruin, krullend haar trad binnen. Hij boog voor Brand, en stelde zichzelf voor, zeggend:

„Charles Patrik.”

Brand stond op en wilde zijn naam noemen, maar het meisje kwam hem voor en antwoordde:

„Onze gast, mr. Charly Brand.”

Patrik wierp zijn hoofd achterover en zijn oogen schoten vuur, toen hij zei:

„Onze gast? Onze gast? Dat is wat nieuws. Heb ik hem uitgenoodigd? Hij is mijn gast niet. Ik houd niet van gasten. Ik wil baas zijn in mijn eigen huis!” En zich tot den neger wendend, beval hij:

„Jozua, breng mij spoedig mijn eten.”

„Yes, Sir.”

Patrik ging zitten en at haastig zonder een woord te spreken.

Brand was woedend over de onbeschofftheid van den man, maar hij hield zich in, terwille van het meisje.

Maar verscheidene keeren zag hij, dat Patrik hem loerend en onderzoekend aankeek.

Eindelijk stond hij op, schoof zijn stoel achteruit en verliet het vertrek.

Het scheen alsof Brand lust had hem achterna te vliegen en hem om opheldering te vragen over deze meer dan ergerlijke handelwijze.

Miss Patrik bemerkte dit en zei:

„Blijf kalm, Charly. De man is niet waard, dat je je om hem driftig maakt.”

„Een eigenaardig soort van manieren, om een gast zoo te behandelen. Hij verdiende, dat men in het geheel geen notitie van hem nam.”

Brand en miss Patrik hadden beiden niet bemerkt, dat Patrik zich nog in de gang bevond, ieder woord had gehoord en zijn vuisten balde.

„Maar laten we nog maar even geduld hebben,” ging zij voort, „het zal zoo lang niet meer duren. Ik ben baas hier in huis en nu ik weet, dat jij bij mij bent, vrees ik niet langer datgene ten uitvoer te brengen, dat ik reeds zoo lang van plan ben. Zijn uren hier in huis zijn geteld.”

Brand leunde met het hoofd in zijn handen. De vermoedens van Raffles waren dus juist.

Instinctmatig tastte hij naar zijn revolver; er kwam een gevoel over hem alsof hij in een moordenaarshol was en de dood hem ieder oogenblik dreigde.

Hij keek het meisje aan en zag dat zij plotseling schrok.

Zij had, toen de tocht de portière ophief, duddelijk de gestalte van den luisterenden Patrik gezien.

Zij stond haastig op, snelde naar de deur en stond tegenover den man, die, zonder naar haar om te zien, de deur opendeed, die naar zijn laboratorium leidde en verdween.

Miss Patrik wendde zich tot Brand en zeide:

„De ellendeling stond achter de deur, heeft alles afgeluisterd en kent nu mijn plannen. Nu moeten wij spoedig handelen.

Er moet nu een einde aan den toestand ge-

maakt worden en hoe eerder hoe beter. Grootte God, ik had zoo graag gewild, dat je dit alles gespaard zou zijn gebleven; maar wij hebben nu een ernstigen strijd te voeren.

Wil je mij helpen, Charly, of ben je bevreemd? Nog is het tijd. Nog kan je je bedenken.”

„Daar is geen sprake van, Melanie,” antwoordde Brand. „Ik ben juist hier gekomen om het geheim, dat op deze streek drukt, op te helderen en het kan niet anders of door jou te helpen en bij te staan in je plannen, kom ik ook tot het mijne. Maar vóór alles is noodig, dat ik alles weet. Wat kan je mij vertellen over datgene wat ik weten moet?”

„Nog niets, Charly,” antwoordde het meisje, „nog niets. Je moet nog even geduld hebben en mij vertrouwen.”

Brand beloofde het haar.

„Ik dank je, Charly,” zeide zij en omhelsde hem. „Na deze moeilijke dagen zal een onafgebroken geluk voor ons komen. Kom, laat ons naar de waranda gaan, om te genieten van de heerlijke buitenlucht en verder willen wij heden over niets anders dan onze liefde spreken.”

Zij kusten elkander en gingen gearmd naar de waranda, waar miss Patrik in een hangmat ging liggen, terwijl Brand in een schommelstoel naast haar plaats nam en een sigaar aanstak.

Een uur daarna was hij op weg naar het station. Hij reed te paard en had in zijn zadeltasch den brief, dien Miss Patrik hem medegegeven had, ter bezorging in het postrijtuig van den trein.

Hij gaf gedurende den rit zijn oogen goed den kost, maar bespeurde niets, waarover hij zich behoefde te verontrusten. Doch óók zag hij niets, dat hem op de aanwezigheid van Raffles wees. Waar zou zijn vriend zitten? Want, dat hij in de buurt was, om een wakend oog in het zeil te houden, daarvan was hij overtuigd.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De bloedhonden.

Brand had zijn schildersbenooidigheden nog niet uitgepakt en had daar ook nu nog geen zin in.

Hij was zoo juist van zijn wandelrit naar het station teruggekeerd en daar er nog eenige uren moesten verlopen voor het diner, was

hij weer in den schommelstoel gaan zitten, naast het meisje, dat blijkbaar haar hangmat niet verlaten had.

Peinzend beschouwde hij het rustende meisje. Haar houding had hem ervan overtuigd, dat zij wel wist, dat er een duister geheim in

dit huis bestond, waarin zij echter geen aandeel had.

Dat stelde hem gerust, en daarom wilde hij haar voorloopig niet om opheldering vragen; hij hoopte, dat zij deze van zelf zou geven.

Zij waren nog nauwelijks een kwartier op de waranda, toen Jozua een rijtuig voorbracht, waarvoor twee prachtige paarden gespannen waren.

Kort daarop kwam Patrik, een kleinen handkoffer dragend, uit het huis, groette koel en riep:

„Ik vertrek naar New-York, om het hospitaal te bezoeken. Jij hebt toch gezelschap. Adieu!”

Hij sprong in het rijtuig, nam de teugels van Jozua over en zette de paarden onmiddellijk tot een snellen draf aan.

Brand zag, dat de heldere oogen van het meisje een booze uitdrukking kregen, een blik van haat, waarmede zij den vertrekkende nakeek.

Hij greep haar hand en zei:

„Wat scheelt je, Melanie? — Wilt je mij niet vertellen, wat er is? — Of mag ik het niet weten? — Wat doet die kerel je voor kwaad — je broeder?”

„Broeder? — Spreek dat woord niet uit. Hij is een schurk, een gewetenlooze ellendeling. Ha, hij peinst erover, welk leed hij ons kan berokkenen, omdat wij van plan zijn een einde aan zijn gewelddaden te maken en hij de erfenis, die hij mij afhandig maakte, moet teruggeven!

„Alles wat je hier ziet, behoort alleen aan mij. Hem komt daar niets van toe. Hij maakte zich met geweld daarvan meester en speelde ook den baas over mij.”

„Is dat alles wat je bezorgd maakt?” vroeg Brand.

Zij verschoot van kleur. Brand kwam tot de overtuiging, dat dit niet alles was, waarvoor zij vreesde en dat zij het met zichzelf niet eens was, of zij het hem nu reeds zou zeggen of niet. Eindelijk antwoordde zij zacht:

„Ik kan je eigenlijk niet veel vertellen, Charly, want zelf weet ik zoo goed als niets. Maar het is waar wat je zegt, er gebeuren hier vreemde dingen en ook ik ben er van overtuigd, dat hij er bij betrokken is. Hij heeft zich echter omringd door spionnen, zoodat het mij nooit gelukt is, iets naders te weten te komen, maar ik hoop nu door jouw tusschenkomst achter de waarheid te komen. Ik geloof, dat hij een ware duivel is. Doch ik tast nog in het duister.

O, hij is sluw. Hij laat niemand in zijn kaart kijken.”

„Ik bid je, zeg mij alles, wat je weet — alles, wat je vermoedt, dan alleen kan ik je helpen,” drong Brand aan.

Zij begon fluisterend te spreken, alsof zij bevreesd was, dat er een verborgen luister-vink was, en zei:

„Patrik leeft in den waan, dat hij een afstammeling der Inkas is, en heeft eenige aanhangers om zich verzameld, die aan hem als den laatsten Inka gelooven.

„Met geheimzinnige ceremonies viereen zij hun feesten, doch mijn nasporingen over bijzonderheden waren te vergeefs. Alleen vernam ik, dat deze fanatieke sekte hier ergens in de buurt een vergaderplaats bezitten moet, dat is alles wat ik weet, en daarmede breng ik allerlei vreeselijke gebeurtenissen in verband, die hier in den omtrek sedert langen tijd voorvallen.

„Ook de bedienden in huis behooren tot zijn aanhangers. Ieder draagt aan den linkeronderarm een getatoueerde zon, evenals Patrik.”

Miss Patrik zweeg en keek Brand aan. Zij had een kleur van opwinding en scheen in gespannen verwachting, hoe hij haar verhaal zou opnemen.

Brand was inderdaad verbaasd en liet dat ook blijken. Alles had hij kunnen verwachten, behalve zoo iets gekks.

„Maar mijn God,” riep hij uit, „leven wij dan niet in een beschaafden staat, in Amerika? Hoe is dat nu mogelijk?”

Het rollen van een rijtuig en zweepgeknal deed beiden opzien.

Patrik keerde terug. Haastig sprong hij uit het rijtuig, gaf den toesnellenden Jozua de teugels, en zich tot het meisje wendend, zei hij:

„Te laat aan het station gekomen”.

Bij de deur keerde hij zich nog eens om:

„Ik laat vanavond de honden vrij. Hier in den omtrek houden zich eenige landloopers op. Verlaat dus het huis niet. Denk er om, ik bent gewaarschuwd!”

Zonder Brand te groeten, en zelfs vermijgend hem aan te kijken, ging hij in huis en naar zijn studeerkamer, die op de eerste verdieping was.

„Wat zijn dat voor honden?” vroeg Brand, nadat hij weer verdwenen was.

„Verschrikkelijke beesten,” antwoordde Melanie rillend, „het zijn zoogenaamde bloedhonden — twee reusachtige dieren.

„En hij alleen heeft ze grootgebracht en voedt ze, opdat zij alleen hem gehoorzamen. Het zijn beesten, die iedereen zouden verscheuren, die zij hier bij het huis zouden ontmoeten. Ik zelf ken de honden in het geheel niet. Ik heb ze pas één keer gezien!”

„Een prettig vooruitzicht,” zei Brand, „doch ik geloof, dat ik ze, als zij van plan zijn mij te verscheuren, op een goede dosis lood zal tracteeren. Dus zulk een lijfwacht houdt hij er op na en beschouwt dit als noodig — bij God, hij moet zijn reden daarvoor hebben.”

Miss Patrik stond op.

„Wees niet boos op mij, Charly, wanneer ik je verzoek over iets anders te spreken, nu hij hier is. Kom, laten wij wat muziek maken.”

„Gaarne,” antwoordde hij. „Ik houd veel van muziek, en dat zal onze gedachten verstrooien.”

Beiden gingen naar de muziekzaal en brachten de uren tot het diner aan de piano door.

Intusschen was er in een ander gedeelte van het huis iets voorgevallen, dat in nauw verband staat met deze geschiedenis.

Toen Patrik onverrichterzake van het station naar huis was teruggekeerd, had hij zich in zijn zoogenaamd studeervertrek opgesloten en was daar met een somber gelaat aan zijn schrijftafel gaan zitten.

Nauwelijks echter had hij de eerste accorden op de piano in de muziekzaal, beneden hem, gehoord, of hij was opgestaan, was op de punten van zijn voeten de trap afgegaan en had het huis verlaten, zonder door iemand opgemerkt te worden.

Hij was door een achterdeur weggegaan, die op een tuinpad uitkwam, hetwelk door zware jeneverstruiken zoo dicht beschaduwd was, dat alle uitzicht er door belemmerd werd. Hierdoor ook kon men het pad van uit het huis niet zien. Dit pad sloeg Patrik in en was weldra uit het gezicht verdwenein. Zijn weg voerde hem langs een nauw pad, dat regelrecht naar de rotsen liep.

Na een korte wandeling bereikte hij een diepe kloof, die geheel door boomtakken begroeid was.

Hij boog deze takken voorzichtig terzijde, waardoor een geheime gang zichtbaar werd.

Hij trad binnen.

Groote duisternis omgaf hem, maar hij scheen den weg nauwkeurig te kennen. Zonder te tasten liep hij door de kloof en bereikte na een korten tijd een ruime grot.

Nadat hij verder geloopt had, kwam hij spoedig in een tweede grot, die iets grooter was.

In een hoek daarvan stond een kast uit ruw hout; hij opende deze en nam er vreemde kleeren en sieraden uit, waaronder een zon van goud.

Zijn oogen schitterden en zijn gelaat nam een dweperige uitdrukking aan.

Haastig trok hij zijn bovenkleeren uit, wreef

borst en armen met een roode verfstof in en trok daarop de vreemdsoortige kleeren aan, versierde zijn armen en vingers met ringen en zette een muts op, waarvoor eveneens een gouden zon prijkte.

Daarop begon hij in de ruimte op en neer te loopen, onderwijl een vreemde melodie zingend.

Eensklaps sloeg hij een gordijn terzijde en trad een ruimte binnen, welke aan de grot grensde.

Deze ruimte werd door een blauwachtig licht beschenen.

In een der hoeken stond een beeld en daarvoor knielde verscheidene menschen, die dezelfde melodie zongen als Patrik.

Toen Patrik in hun nabijheid kwam, stonden zij op, klaptten in de handen en riepen:

„Wij groeten u, groote priester van den zonnegod — Elua-Laba! Elua-Laba!”

Het was een schouwspel, dat aan tijden deed denken, welke reeds lang vervlogen waren, toen onbeschaafde volkeren zich in het stof en slijk wentelden, ter aanbidding van een mensch, die een groote macht over hen uitoefende en daarvan profijt trok.

Als Brand er bij geweest was, zou hij zich afgevraagd hebben of dit alles wel werkelijkheid was, of dat hij misschien het slachtoffer was van een benauwden droom.

Maar Brand was er niet bij. Hij was nog steeds in het gezelschap van het lieve meisje, Melanie Patrik, die meer en meer beslag ging leggen op zijn hart. Zij waren juist van de piano opgestaan en hadden zich naar de eetzaal begeven.

Patrik was niet aan het diner verschenen.

Hij had zich laten verontschuldigen, omdat hij zich ongesteld gevoelde.

In plaats van Jozua bediende zijn vrouw, een pokdalige, oude negerin.

Het schemerde reeds, toen miss Patrik en Brand van tafel opstonden.

„Ik ben moe, Charly,” zei het meisje, „je bent toch niet boos, als ik je nu verlaat om te gaan rusten?”

Ook Brand was zeer vermoeid en wilde eveneens gaarne gaan rusten.

Hij antwoordde daarom:

„Ga slapen, kind — de dag heeft je genoeg vermoeienissen gebracht. Ook ik wil gaarne naar mijn kamer gaan.”

„Slaap wel, Charly.”

Zij begeleidde hem tot aan de deur van zijn kamer en ging de trap op naar haar vertrek.

Toen Brand alleen was gebleven kon hij niet nalaten zich er over te verwonderen, dat hij zoo slaperig was. Wel had hij dien dag

verschillende emoties beleefd, maar bepaald vermoeid had hij zich niet en toch kon hij zijn oogen nauwelijks open houden.

Hij vocht tegen zijn neiging om te slapen en perste de lippen op elkaar.

Dat was zijn geluk, want nu proefde hij opeens iets bitters, dat zich als een heel fijn poeder op zijn lippen had vastgezet.

Als een bliksemstraal schoot het door zijn brein, dat men iets door het eten had gemengd, om hen te verdooven. Dat nooit! dacht hij en met inspanning van al zijn krachten herinnerde hij zich, dat hij van zijn vriend Raffles een flesch mede gekregen had, welke een middel bevatte, om de werking van dergelijke verdoovingsmiddelen tegen te gaan.

Met de grootste moeite sleepte hij zich naar zijn koffer. Hij moest voort maken, want de werking van het verdoovingsmiddel deed zich meer en meer gelden en als hij niet bezielde was door de gedachte zich er van te bevrijden, zou hij zeer zeker, zoo maar op den grond, in slaap gevallen zijn.

Eindelijk had hij zijn koffer open en vond hij de flesch met den drank.

Hij dronk daarvan en om er den bitteren smaak van te verdrijven, nam hij eenige slokken water.

Na eenige minuten voelde hij zich eenigszins onwel en dit bevestigde zijn vermoeden, dat er zich in zijn spijs of drank het een of ander vreemds bevond. Maar hij voelde den slaap wegtrekken.

Het was intusschen donker geworden.

Hij stond op om licht aan te steken en de vensters te sluiten. Toen hij bij het middelste venster gekomen was, vernam hij een gebrom, dat nader en nader kwam en eenklaps zag hij in de vensteropening den grooten kop van een hond.

Brand schrok vreeselijk. Zoo iets had hij nog nimmer gezien. Hij had zich uit de beschrijving, die Melanie hem van de dieren had gegeven, reeds op het ergste voorbereid, maar de werkelijkheid overtrof nog verre de stoutste fantasie.

De snoet van den hond was als een gruwelijk masker. De zwarte bek was gespleten en hing open. Een slijmerig vocht droop van de bloedroode hoeken, welke door de kaken werden gevormd en de vuurroode tong was niet in staat de ontzettend groote gele slag tanden te bedekken, welke dreigend uit den wijd geopenden muil naar voren staken.

Een paar geelgroene oogen, welke in het flauwe schemerlicht, dat heerschte als een paar karbonkels blonken, voltooiden het afschuwwekkende geheel.

Brand stond de eerste seconden sprakeloos en was nog bezig te overleggen wat hem te doen stond, toen zich ook reeds de kop van den tweeden hond vertoonde. Daar de vensters niet hoog waren, was het gemakkelijk voor de dieren om in de kamer te komen.

Brand begreep, dat zijn revolver in de duisternis geen waarde had en dat hij alleen zich kon redden door te vluchten.

Met één sprong was hij bij de deur.

Een woedend geblaf weerklonk; — Charly trok de deur open en had haar nauwelijks weer achter zich gesloten, toen de beesten woedend in de kamer stormden en tegen de deur opsprongen.

Brand haalde zijn revolver te voorschijn. In de vestibule brandde gelukkig licht, hetgeen hem om zich te kunnen verdedigen goed te pas kwam.

Hij hoorde, dat in zijn nabijheid voorzichtig een deur werd geopend en twee personen zacht met elkander spraken.

Brand wist nu wat er gaande was. De fluis-teraars hadden de honden op hem afgestuurd.

Zij dachten natuurlijk niet anders of hij zou, door het verdoovingsmiddel bedwelmd, niet in staat zijn zich te verweren en aldus een gemakkelijke prooi der half wilde honden worden.

Maar hij zou toonen, dat hij zich niet zoo gemakkelijk zou laten vangen.

Hij was een goed schutter en er behoorde slechts eenige koelbloedigheid toe om te doen, wat hij zich had voorgenomen.

Hij nam zijn revolver in de hand en opende vastberaden de deur op een kier.

Onmiddellijk vertoonde zich de bloederige bek van een der beesten voor de opening. Er viel een schot en de bloedhond viel ter aarde.

Nauwelijks lag deze, of de tweede verscheen; weer knalde een schot en het was gebeurd.

Nu opende Brand de deur, stapte over de lijken heen weer in zijn kamer terug en stak licht op.

Eerst nu zag hij goed, welke afschuwelijke beesten hij onschadelijk had gemaakt. Het waren groote bloedhonden, zooals de voormalige slavenhandelaars ze gebruikten om hun negers te bewaken.

Nu werd er aan Charly's deur geklopt. Een spottend lachje speelde om zijn mond, toen Patrik en Jozua binnentraden.

Brand bemerkte, dat zij woedend op de dood geschoten honden neerzagen en daarna naar de revolver keken, die hij nog steeds in zijn hand hield.

„Vergeef mij, dat ik nog zoo laat bij u kom,

mr. Brand, ik hoorde hier een vreeselijk lawaai en schoten," aldus sprak Patrik hem aan.

"O zoo!" sprak Brand, "maar u komt wel wat laat om uw gast te beschermen. Welaan, mr. Patrik, neem nu uw honden in ruil voor het mij toegediende slaapmiddel."

Patrik beefde, want de woorden van den jongen man zeiden hem duidelijk en spottend, dat hij zijn plan doorzien had.

Doch hij hield zich alsof hij daar geen erg in had en bukte zich over de hondenkadavers, welke in een groote bloedplas lagen.

Brand echter, gebruik makende van het overwicht, dat hij op het oogenblik over de beide mannen had, daar zij, zooals bleek, ongewapend waren, trad dreigend een paar stappen voorwaarts, waarbij hij als het ware onwillekeurig met zijn revolver speelde en zei:

"Mr. Patrik, we zullen er maar niet veel woorden over vuil maken, maar ik begrijp heel goed wat dit alles beteekent. Ik hoop, dat u ook begrijpt, dat uw plannen herziening behoeven, daar uw middelen op mij geen uitwerking hebben. Uw honden liggen daar dood en ik leef; ik verzoek u om de beesten onmiddellijk uit mijn kamer te laten verwijderen!

De vensters zijn nog open en langs denzelfden weg waar langs zij binnen zijn gekomen zullen zij ook terug. Kom, haast u, ik heb nog veel te schrijven, spoed u dus. Uw slaappoeders hebben op mij geen invloed."

Brand zag met genoegen dat er woede en haat op Patriks gelaat lagen uitgedrukt.

Toen de lijken der honden door het venster naar buiten gebracht waren en Patrik door Jozua gevolgd, het vertrek had verlaten, lachte Brand zoo luid, dat Patrik het duidelijk kon hooren. Daarna sloot hij de vensters.

Ofschoon Brand niet de minste behoefte aan slaap had, na hetgeen hij pas beleefd had, begreep hij, dat hij toch een paar uur moest rusten en teneinde dit, zonder gevaar van overvallen te worden, te kunnen doen, plaatste hij eenige zware meubels tegen vensters en deur en ging naar bed.

Het was den volgenden dag reeds laat en de zon stond reeds hoog aan den hemel, toen hij uit een diepen sluimer wakker werd.

Onmiddellijk herinnerde hij zich alles wat er den vorigen avond was voorgevallen en begreep dat het verdoovingsmiddel, alhoewel het een groot gedeelte van zijn kracht verloren had door het tegengif, toch nog genoeg had uitgewerkt, om hem zoo vast en lang te doen slapen.

Hij dacht het eerst aan Melanie en vroeg

zich af of zij ook door het verdoovingsmiddel was bedwelmd. Hij had den vorigen avond geen gelegenheid gehad naar haar te informeren, maar begreep, dat zij, daar zij er niets tegen ingenomen had, nóg vaster zou hebben geslapen dan hij.

Zijn veronderstelling bleek de waarheid te zijn, want, toen hij eindelijk, na zich gewaschen en geschoren te hebben, buiten kwam, was er van het meisje nog geen spoor te bekennen.

Brand besloot van hare afwezigheid gebruik te maken om zich eens op de hoogte te stellen van de omgeving van het gebouw. Het eerst begaf hij zich naar de stallen, die ter linkerzijde van den grooten achtertuin waren gelegen, aan den ingang van een groot park, dat tot het huis hoorde en afgebakend was van het oerbosch.

In den paardestal, waar vier prachtige drovers stonden, lag Jozua op een bundel stroo.

Toen Brand binnentrad, wierp de neger hem een blik vol woede en wraak toe en knarste met de tanden.

Brand nam geen notitie van hem, maar zocht den stalknecht.

Eindelijk vond hij hem.

Vol ontzetting keek hij naar de gestalte, die nauwelijks op een mensch geleek en die uit de bundels booi te voorschijn kwam.

Een wanstaltig groot en dik hoofd, waarvan het gelaat geheel met haren bedekt was, zat op een klein, mager en misvormd lichaam.

De oogen van den ongelukkige waren rood en puilden uit de kassen.

Breede, groote en behaarde handen aan lange armen maakten het geheel nog leelijker.

Hij was het best te vergelijken met een niet al te grooten gorilla.

Zeer waarschijnlijk was de ongelukkige niet goed bij het hoofd, want onder het uitstooten van een schrillen kreet, die meer aan een dier dan aan een mensch deed denken, bukte de afschuwelijke dwerg zich, nam een drietandige hooivork op en slingerde die naar Brand.

Vlak bij dezen kwam het gevaarlijke wapen terecht en het scheelde maar een paar duim of hij zou er door getroffen zijn geweest.

"Vervloekte krates!" riep de jonge man uit en verliet den stal, gevolgd door het krieschende gelach van den misvormde.

Toen Brand door de tuinen naar het huis terugkeerde, zag hij een wit wapperend kleedje en het volgende oogenblik was hij naast Melanie op een rustieke bank gezeten.

Het meisje vertelde hem, dat zij tot haar verwondering heel lang geslapen had en pas een half uur geleden was ontwaakt. Zij kon

geen reden opgeven voor dit vreemde verschijnsel, waaruit Brand, indien hij nog een bewijs daarvoor noodig had, direct opmaakte, dat zij werkelijk onkundig was van al het vreemde, dat hier in huis voorviel en er misschien zelf het slachtoffer van was.

Hij besloot daarom haar ook niet van het pas beleefde avontuur in den stal te vertellen en was blij, dat de gong klonk voor het diner.

Natuurlijk liet Patrik zich weer niet zien.

Aan tafel bediende, in plaats van den gevluchten Jozua, wederom de oude negerin, die met een onvriendelijk gelaat de spijzen binnenbracht.

„Je hebt hier werkelijk goede, uitstekende bedienden, Melanie,” zei Brand lachend, „zijn er, behalve Jozua, deze vrouw en den jongen, nog meer van die prachtexemplaren?”

„Neen, Charly, goddank niet! Het zijn er meer dan genoeg?”

„En waarom duldt je dergelijke schepsels in je omgeving?” vroeg Brand.

Melanie haalde de schouders op en zei:

„Er is zoo veel, dat hier niet deugt, maar dat zal alles wel veranderen, als maar eerst Patrik van het tooneel verdwenen is en ik hier alleen den scepter kan zwaaien. Nog slechts een paar dagen geduld!”

„Kom,” voegde zij op anderen toon hier aan toe, „laat ons naar de waranda gaan. Het is reeds laat in den middag. Ik zal bevelen, dat ons rijtuig voorkomt, want ik wil nog een paar uur met je door onze parkwildernis rijden. Daar zien en hooren wij niets van de zorgen van het leven.”

Op eenigen afstand van het huis begonnen de bosschen van Connecticut.

De ondergaande zon baadde de reuzenboomen en de rotsen in een violetten sluier.

De eenzame rijwegen lagen in geheimzinnige, donkerblauwe schemering.

Wonderlijke stilte omgaf het tweetal, toen zij de indrukwekkend schoone bosschen inreden.

Oeroude, knoestige reuzeneiken en beuken, met mos begroeide rotsen, beplant met bloeiende laurierboomen, hier en daar een boschweide, bezet met duizenden witte bloemen, af en toe het ruischen van een stroom, die snel van de rotsen naar het dal liep — lichtkevers, die over den weg en om het rijtuig zweefden — als schitterende oogen van woudnimfen.

Tusschen de machtige schaduwen der boomen zweefden de lichtkevertjes met hun glanzenden schijn en een der vliegende sterretjes nestelde zich in het haar der jonge vrouw in het rijtuig en fonkelde daar als een kostbare diamant.

Midden in de wildernis lag een klein, verborgen houten huis.

Naar dit gebouwtje werd het rijtuig gestuurd.

„Hier woont het woudsprookje en mijn geluk,” fluisterde Melanie tot haar gast.

Zij verlieten het rijtuig en betraden het mostapijt.

Melanie opende met een sleutel een slot in de zware houten deur en zij gingen het huis binnen. — — —

Charly stak een lucifer aan en zij gaf hem een lamp, die op een muurplank stond.

Daarop keek Brand om zich heen.

Vol artistieke schoonheid was het inwendige van het gebouw.

Hooge, gevlochten schommelstoelen, ouderwetsche Hollandsche meubelen. Van de zwartgerookte zoldering, van dikke balken voorzien, hingen netten neer, aan de muren prijkten schilderijen en wapenen.

Ter zijde van den schoorsteenmantel bedekte zich een met kostbare dierenvelen bedekte rustbank en daarboven een verzameling prachtig Delftsch aardewerk.

De vensters, die door zware houten luiken en ijzeren staven gesloten waren, waren verborgen achter bontgekleurde Engelsche shawls.

„Prachtig! Verrukkelijk!” zei Brand.

Lachend stond zij voor hem en fluisterde:

„Jij bent de eerste, dien ik mijn klein rijk binnenbreng. Niemand weet iets van deze plaats.

„Door een toeval ontdekte ik dit huis. Het ligt zoo verborgen in het kreupelhout en achter rotsen, dat het werkelijk moeilijk te vinden is.

Al deze dingen heb ik aangeschaft en hier voel ik mij altijd gelukkig.”

Het was laat in den nacht, toen zij naar het witte huis terugkeerden.

Zacht neuriënd trad hij zijn kamer binnen.

Nauwelijks had hij de deur gesloten of een vreemd geluid, dat uit de kleerkast scheen te komen, trok zijn aandacht.

Wederom werd hij uit zijn zoete droomen in de werkelijkheid terug geslingerd. Maar ofschoon zijn hoofd geheel vervuld was van het lieve meisje, welks zijde hij pas verlaten had, was hij toch onmiddellijk op zijn qui-vive en zonder zich een oogenblik te bedenken, trok hij zijn steeds geladen revolver en stapte op het verdachte meubel toe.

„St, st! . . . Ik ben het!”

De deur ging open en tot zijn verbazing trad — Raffles eruit te voorschijn.

ZESDE HOOFDSTUK.

De brand.

Verschrikt was Brand op het eerste oogeblik achteruit gegaan.

In het onzeker schemerlicht herkende hij zijn vriend niet in diens armoedige plunje.

Hij dacht aan een nieuwen overval van den schurk Patrik en eerst aan de stem herkende hij den indringer.

„Ik ben het, Charly,” herhaalde Raffles zacht, „sluit de vensters en jaloezieën, mijn jongen.”

Werktuigelijk volgde Brand dit bevel op en wilde daarna eenige waskaarsen aansteken.

Maar Raffles weerhield hem en zei:

„Geen licht, Charly. De kamer is door eenige spleten en kieren geheel te doorzien. Bedenk, dat logeerkamers nooit veilig zijn.

Well, my boy, laat ik je eerst de hand drukken en geluk wenschen.

Je bent een toovenaar geworden, kerel, zoo flink liep alles van stapel.

„Ik zelf was er misschien nooit van op de gedachte gekomen, net te doen, alsof je door het meisje was ingepalmd, om zóó achter de waarheid te zien te komen.”

Brand keek zijn vriend met open mond aan.

„Maar . . . maar . . .” bracht hij er eindelijk uit, „ik heb niet nèt gedaan alsof. Het is meenens. Ik houd van Melanie en zij van mij.”

„Zoo,” zei Raffles, terwijl zijn gezicht een beetje langer werd, „dat had ik niet gedacht, maar au fond blijft het 't zelfde. In ieder geval, gefeliciteerd, m'n jongen.”

„Ik dank je, Edward — je zult haar hopenlijk spoedig nader leeren kennen.”

„Spreek zacht, Charly, zacht — zacht! Je weet nog niet, wat ik weet. Je leven zou geen cent meer waard zijn zonder mijn geluk, om altijd te rechter tijd op de goede plaats te zijn.”

„Hoe bedoel je dat? Je maakt mij ongerust.”

„Niet meer noodig. Het gevaar is reeds overwonnen, zoodra men het kent.”

„Hoe ben je het huis binnengekomen?”

„Gemakkelijk — heel gemakkelijk! Daar door de vensters. Gisteren de honden, nu ik. Nu wacht ik reeds vier uur lang en had mij van vermoeidheid bijna aan een haak in die kast opgehangen. —

Nu kan de zaak beginnen. Het komt mij voor, dat je juist op tijd bent.”

Raffles luisterde.

Opgewonden stemmen weerklonken.

„Daar boven begint Patrik nu als een snoek aan den hengel te spartelen.

„Ik zeg je, dat wij in een moorddadige omgeving zijn. Gisteravond heb ik alles gehoord, wat die krankzinnige duivel tot zijn zuster zei.”

„Heb je dat gehoord?”

„Zeker. Of dacht je, dat ik een beginneling ben in mijn vak? Neen, beste vriend, het A B C van mijn beroep bestaat uit luisteren en dat kan ik.

„Mijn ooren bevinden zich in uitstekende conditie.

„En nu wensch ik, dat dit menschelijke roofdier hierboven, dezen nacht in mijn handen valt en onschadelijk wordt gemaakt. — —

„Hij vermoedt, dat ik om hem hier ben. Hij begrijpt, dat ik hem een strik heb gespannen.

„Daardoor begeeft hem al zijn zekerheid en koelbloedigheid.

„Hij beging een grenzenlooze domheid, toen hij die tomahawk in de gang van mijn huis slingerde!”

„Hoe weet je, dat de tomahawk van hem was?”

„Ik was reeds gistermorgen, toen miss Patrik naar het station reed, hier in huis om te spionneeren. In de hall ontdekte ik een mooie verzameling Indiaansche wapens.

„Alles keurig in orde.

„Moet daar reeds jarenlang hangen, zoodat de zon elk stuk keurig op het leeren behangsel heeft geteekend.

„Je kunt ze morgen zien.

„Je zult er een open plek vinden en daarop de nauwkeurige afdruk van de tomahawk, die wij in handen hebben. — Stil! — — Luister!”

Een luide gil weerklonk.

Daarop een geluid, alsof een zware mand herhaaldelijk over den vloer van de bovenste verdieping heen en weer getrokken werd. Toen volgde diepe stilte, totdat deze onderbroken werd door het zachte, smeekende huilen van een vrouw.

„Melanie!” riep Brand buiten zich zelf van woede uit en hij wilde naar de deur snellen, maar Raffles belette het hem.

„Laat mij, de duivel slaat haar — —”

„St, St. — Charly, Charly! Geen dwaasheden! Hij zal haar niets doen, ik weet het. Het is al weer rustig.”

„Hoe weet je dat zoo beslist?”

„Omdat het niet zijn plan is. Ik was op den avond, toen hij terugkeerde, toehoorder van een gesprek tusschen hem, Jozua en de negerin. Was naar binnēn geslopen en verstond elk woord, dat — — still! luister!”

Beide mannen hielden den adem in om scherper te kunnen hooren.

Sluipende schreden en het fluisteren van stemmen drong uit de hall tot hen door.

Daarop werd de huisdeur geopend.

„Kom, ga met mij hier op den grond liggen. Daar is het het veiligst. De vensters vertrouw ik niet,” zei Raffles.

Behoedzaam kropen beiden naar de deur.

Nauwelijks waren zij daar, of een geluid aan de vensterluiken werd vernomen, alsof iemand beproefde, de jaloezieën te openen.

Daarop volgden eenige seconden van diepe stilte.

Nu werd het geluid opnieuw vernomen en beide mannen zagen, dat de eene helft van het vensterluik geopend werd.

Raffles was opgestaan. In het duister waren zij onzichtbaar.

„Neem je revolver in de hand en volg mij, Charly. Wij moeten nu onmiddellijk het huis verlaten! Kom!”

Geruischloos opende Raffles de deur en luisterde opnieuw.

Niemand bevond zich in de donkere hall.

Een koude luchtstroom kwam van de huisdeur en bewees, dat zij wijd open moest staan.

„Kom snel!” fluisterde Raffles.

Haastig en toch met de grootste voorzichtigheid slopen de beide mannen naar de poort. Zij moesten den wissen dood ontvluchten.

Zij snelden langs de trap der veranda naar de straat en verborgen zich daar in het dichte kreupelhout.

Ademloos door het snelle loopen wierpen zij zich op den bodem en bleven eenige oogenblikken roerloos liggen, om zichzelf weer meester te worden.

Daarop luisterden zij, of iemand hen volgde. Niets werd vernomen.

„Ben je weer kalm, Charly?”

„Ja, Edward.”

„Allright, mijn jongen. Neem dan een slok whisky dat zal je heelemaal opknappen.

„De dood zat je zóó na op je hielen, dat het geen haar scheelde. Een vermetele bende.

„Drink maar flink, dat is goed in dezen kouden nacht.”

Brand nam een flinken slok whisky en gaf de flesch toen terug.

Plotseling werd de nachtelijke stilte verscheurd.

Daar knalden kort achter elkaar meerdere schoten, waarop een woest hondengeblaf volgde.

„Duivels!” mompelde Raffles, „dat gold jou, Charly. Zij denken, dat je in je bed ligt te slapen en nu jagen ze naar hun meening een dozijn kogels door je hoofd.”

Charly's knieën knikte, nu hij begreep, aan welk vreeselijk gevaar hij ontsnapt was.

Uit het kreupelhout konden zij dwars over de straat in de nachtelijke schemering de deur van het witte huis zien.

Twee gedaanten kwamen nu om den hoek van het gebouw en snelden de veranda op.

Daar bleven zij staan, blijkbaar in een gewichtig onderhoud.

Onmiddellijk had Raffles zijn plan gemaakt.

Hij zei tot zijn vriend:

„En nu, mijn jongen, moet je toonen, dat je een man bent, anders is ons spel verloren.

„Je begeeft je daar, bij het boschje aan den voet van de rots, op den straatweg en gaat vroolijk fluitend of zingend op het huis toe.

„Als ze je iets vragen, heb je wel hooren schieten, maar je weet er geen reden voor.

„Ga met God, mij boy en wees onbezorgd, want ik bescherm je!

„Hier, neem deze signaalfluit. Eén stoot daarop en ik en eenige mannen, die ik heb meegebracht, zullen je ter hulp snellen.”

Zij wisselden een stevigen handdruk, daarop ging Brand.

Hoewel hij zich uiterlijk den schijn gaf, rustig en kalm te zijn, toch klopte zijn hart met wilde slagen, toen hij op de straat kwam en zich fluitend naar hen begaf, die hem reeds lang een slachtoffer waanden van hun moordlust.

Hij zag, dat de mannen, ofschoon zij het trachtte te verbergen, bij zijn nadering verbaasd en onrustig werden.

Langzaam slenterend, als een wandelaar, ging Brand naar de veranda, waar hij mr. Patrik en een zijner negers zag staan met geweren in de handen.

Charly's rechterhand omklemde met vasten greep de revolver in zijn zak.

„Hallo! Wie is daar? Ah, zijt gij het, mr. Brand?” vroeg Patrik, die zijn verbazing op meesterlijke wijze wist te verbergen.

Brand antwoordde:

„Ja, Mr. Patrik. Ik neem nog wat beweging, voordat ik ga slapen. Ik houd ervan, alleen in

den nacht te wandelen. Men geniet dan van de heerlijke rust om zich heen."

"Het is gevaarlijk in deze buurt, mr. Brand. Weet gij dat niet? Vertelde mijn zuster u dat niet?" zei de weerzinwekkende leugenaar.

"Och, wie zal een arm kunstschilder overvallen, Mr. Patrik?"

"Hebt gij geen schoten gehoord?"

"Schoten? Ja, zeker. Een jager, niet waar?"

"Hier mag niemand jagen zonder mijn toestemming," hernam Patrik. "Nee, hier moeten zwervers zijn, daarom kwam ik met mijn bediende om te zien, wat er gebeurde."

"Nu, dan mag ik blij wezen, dat ik ongehinderd weer thuis ben gekomen."

"Zeker, doe dat niet weer. Mijn zuster zou ontroostbaar zijn, als u eenig leed geschiedde."

Brand verwonderde zich, op welk een voortreffelijke wijze Patrik comédie speelde. Geen beven zijner stem verried hem, niets wat eenige opwindung had kunnen doen raden. Hij loog alsof het gedrukt stond en Brand moest zich letterlijk geweld aandoen om hem niet op zijn huichelachtige gezicht te slaan.

Patrik had zijn laatste woorden nauwelijks geuit, toen uit het huis een luid gemammer werd vernomen.

Brand herkende onmiddellijk de stem van Melanie:

"Laat mij tot hem gaan! Laat mij! De zweep voor jou, zwarte duivel!" hoorde hij roepen.

Krijschend antwoordde de stem eener negerin:

"Missa! Missa!"

Met ijzige kalmte zei Patrik:

"Het schieten heeft mijn zuster waarschijnlijk verschrikt."

Glimlachend opende hij de deur.

Het was Brand als moest hij den schurk naar de keel springen en hem tegen den muur verpletteren als een worm.

Toen hij de nu verlichte hall binnentrad, zag hij op de trap zijn gastvrouw in een wit, sleepend nachtgewaad en met loshangende haren, worstelend met de oude negerin.

Charly, die zijn woede nauwelijks kon bedwingen, sprong erheen, stiet Patrik, die hem den weg wilde versperren, opzij en greep met een hand, waarin hij de kracht van een reus voelde nederdalen, naar de schouders van de negerin.

Hoe hij die vleeschklomp gehanteerd had, kon hij later niet meer vertellen, omdat hij zelf niet meer wist wat hij gedaan had, maar niettemin was het een feit, dat de zwarte, luid jammerende vrouw, alsof zij een baal vuil goed was, van de treden der trap, waarop zij stond, werd afgesleurd en met een doffen slag

op den vloer van de hall terecht kwam, waar zij bewegingloos bleef liggen.

De jonge vrouw slaakte een kreet van vreugde.

Zij sloeg haar armen om Brand heen, vlijde zich, om bescherming smeekend, tegen hem aan en lachte en weende tegelijk als een krankzinnige.

"O, ben jij — ben jij daar, Charly," riep zij uit, "je bent dus niet dood! — O, mijn God, hoe dank ik u! — jij! — jij! — Nee, nee! — Ik laat mij mijn geluk niet ontnemen. — Laten zij het eens wagen, je van mij weg te nemen — niemand, niemand!"

Ontroerd hield Brand de jonge vrouw in zijn armen en geleidde haar naar een stoel.

Nu zag hij, dat aan haar handen verscheurde doeken hingen en dat de gewrichten sterk gezwollen en geschramd waren.

"Je hebt hooge koorts, Melanie," zei Patrik, die genaderd was, met een vleiende en toch dreigende uitdrukking in zijn stem, "ik zal om een dokter telegrafeeren."

Verder kon hij niet spreken. De woorden bleven hem in den keel steken.

Met van toorn fonkelende oogen, geen meester meer over zichzelf, stond Brand voor hem en riep:

"Daarvoor heb ik te zorgen, mijnheer, en niet gij!"

"Denk je soms, dat ik niet weet, wie en wat"....

Daar stond hij op het punt zich te verraden. Melanie begreep hem en legde haar hand voor zijn mond, zoodat hij moest zwijgen. Toen zei zij:

"Ik moet je eerst vertellen, dat die man daar niet mijn broer is, doch een vondeling. Mijn moeder heeft dezen onmenschen opgevoed als haar eigen kind. —

"Ellendeling, als mijn vader nog leefde, dan zou hij je neerschieten als een dollen hond.

"Kijk hem eens goed aan, Charly, dan zal je zien, dat hij meer zwart dan rood bloed in de aderen heeft. Hij is een kleurling en haat ons blanken, zooals alleen iemand van een ander ras dat kan doen."

Ondanks deze zware belediging, die Patrik met een listig glimlachje aanhoorde, verliet zijn voorname kalmte hem niet en met goed gespeelden weemoed zei hij op medelijdenden toon:

"Je hebt hooge koorts —"

"Daarom bindt je mij dus vast? Daarom?"

"Ja — daarom —"

"Schurk!"

Op snijdenden toon vervolgde zij:

"Laat jij je zelf vastbinden met je bedien-

den, opdat je handen geen kwaad meer kunnen verrichten. — — Eerlijke rechtspraak zou te veel eer voor jullie zijn. Gelyncht moet je worden. . . .!"

"Zwijg!" riep Patrik nu, terwijl een vale bleekheid over zijn gelaat trok.

Met een dreigende beweging hief hij zijn arm op, alsof hij haar wilde neerslaan.

Doch onbevreesd glimlachend ging zij een schrede achteruit en zei:

"O, ik ben nu beter voorbereid dan een uur geleden!"

Brand zag, dat zij een revolver in de linkerhand hield.

Zenuwachtig streek Patrik met zijn van ringen fonkelende hand over zijn knevel.

Zijn koelbloedigheid scheen hem opeens te verlaten.

Plotseling vertrok zijn gelaat zich tot een hoonenden grijnslach en duidelijk herkende men nu den halfbloed in hem.

De mond was geopend en vertoonde de dikke negerlippen. Het wit van zijn oogen was geelachtig geworden en de neusvleugels stonden wijd uit van ingehouden woede.

Nog trachtte hij zich met geweld te beheerschen en zei:

"Ik zie, dat ik hier te veel ben, goeden nacht."

Met een korte handbeweging wendde hij zich naar de trap.

Maar op bevelenden toon riep Melanie:

"Je zult blijven! — Wij hebben nog meer met je te bespreken en willen je aangenaam gezelschap nog niet missen."

Met een blik vol haat keek Patrik haar aan. Het waren de oogen van een roofdier en Brand vreesde, dat zij te veel waagde.

Patrik maakte plotseling een snelle beweging naar zijn borstzak, als wilde hij iets te voorschijn halen, maar reeds hield zij hem haar revolver voor en riep:

"Handen op! of ik schiet je neer!"

Hij knarste met de tanden, zijn gelaat werd donkerrood, hij stiet een uitroep van woede uit, maar voor den mond van de op hem gerichtte revolver had hij eerbied.

Hij begreep, dat zij haar bedreiging ernstig meende.

"Charly," zei zij nu, zonder Patrik een seconde uit het oog te verliezen en steeds haar wapen gereedhoudend, "neem den ellendeling zijn wapens af."

Als een godin der wrake stond zij voor den gehaten man en Patrik was als verlamd.

Zijn zelfbewuste houding verdween en zonder weerstand te bieden liet hij zich zijn revolver en dolk afnemen.

Nu liet Melanie haar hand met het wapen zinken en op luiden, vastberaden toon riep zij:

"Wel, mr. Patrik, nu zullen wij ons naar de slaapkamer van mijn gast begeven. Voorwaarts, of een negerzweep zal je gehoorzaamheid leeren!"

Patriks gelaat was vaalbleek geworden.

Met knikkende knieën ging hij naar de deur, die naar de logeerkamer leidde en opende deze.

"Steek de kaarsen aan!" beval zij op een toon, alsof zij tot een neger sprak.

Hij gehoorzaamde en binnen eenige seconden werd het vertrek verlicht door het schijnsel van drie kaarsen.

Brand keek naar het hoofdeind van zijn bed.

De kussens waren door talrijke kogels getroffen en vol gaten.

De veeren waren eruit gevlogen en bedekten het tapijt.

De vensters tegenover het bed waren niet weer gesloten.

De houten jaloezieën stonden wijd open.

Zwijgend keek Melanie naar het bed en haar oogen vulden zich met tranen. Snikkend greep zij Charly's hand en sprak:

"Charly, dat was voor jou bestemd."

Hij boog zich over haar heen, kuste haar en antwoordde:

"Ja, mijn liefste, dat was voor mij bestemd!"

Zij wisselden een innigen blik en het was alsof zij voor een oogenblik de vreeselijke gevaren hadden vergeten, die hen omringden.

Patrik scheen intusschen zijn zelfbeheersching terug te hebben gekregen. Hij wist nu, wat hem te doen stond.

Koud en rustig keek hij om zich heen en nog voordat hij werd toegesproken, begon hij zich te verdedigen.

"Wel, dat was een vervloekt ernstige geschiedenis hier, zooals ik zie. Dus dat waren de schoten, die mij wekten!"

"Gij moogt van geluk spreken, Mr. Brand, dat gij nog niet in bed laagt, toen de schurken u goeden avond kwamen zeggen.

"Dat gespuis in den omtrek wordt met den dag brutaler.

"Het moeten desperado's uit het Westen zijn. Ik zal morgen naar Coscob rijden en een troep boeren meenemen om de strek af te zoeken en te zuiveren.

"Ik hoop, dat die schurken morgen, voordat het nacht is, aan een stevigen boomtak zullen hangen."

Met een spottend lachje luisterde Melanie naar zijn woorden, terwijl Brand opnieuw

verbaasd stond over de groote koelbloedigheid van den schurk.

„Dat hoop ik ook, Mr. Patrik,” antwoordde Melanie, „en ik denk, dat die stevige tak dichtbij uw hals zal zijn!”

Zij veranderde het „jij” nu in een meer officieel „u”.

Zij wilde niet meer vertrouwelijk omgaan met dien schurk.

Patrik glimlachte hoonend, kruiste zijn armen volgens zijn gewoonte over de borst en zei spottend:

„Zeer aangenaam!”

„Dat kan ik niet beoordeelen, Mr. Patrik, maar ik geloof, dat gij niet lang alleen zult blijven. Uw vrienden en handlangers zullen u spoedig gezelschap komen houden. Dat zal dan wél zéér aangenaam zijn.”

Patrik wierp zijn hoofd in den nek en haalde minachtend de schouders op.

„Ik zat met Jozua in mijn studeerkamer,” hield hij vol, „toen de schoten vielen. Ik heb niets met deze zaak te maken. Jozua is mijn getuige.”

„Zeker! Een goede getuige! Zijn ziel is even zwart als zijn huid. Een uitstekend bediende, met wiens hulp gij mij in mijn kamer opsloot.”

„Omdat ik bang was, dat een der vroegere zenuwtoevallen zou terugkeeren.”

Melanie antwoordde met een scherp lachje:

„Hoe naïef is die uitvlucht! Ik heb nog nooit een zenuwtoeval gehad, hoogstens woede en wanhoop over de gemeene behandeling, die ik mij hier in mijn eigen huis moest laten welgevallen.

„Neen — — gij liet mij opsluiten, omdat gij bang waart, dat ik uw plan kon verijdelen. Om dat gij vreesdet, dat ik iets wist van den door u beraamden moord op mijn gast. Het is immers niet de eerste keer, dat gij uw handen met bloed bezoedelt.”

„Zwijg! Of”

Patrik verloor zijn zelfbeheersching en maakte een dreigende beweging.

Maar lachhartig week hij terug voor het weer op hem gerichte wapen.

„Kalm, Mr. Patrik,” riep Melanie, „en uw bedienden niet roepen, of mijn revolver maakt een einde aan ons onderhoud.

„Heden bevrijdt de hemel mij eindelijk uit de duivelsche slavernij. — —

„Charly, het noodlot heeft jou tot mij gezonden, om mij uit de schurkenhanden van dezen man te redden.

„En nu zal ik je alles vertellen.

„Geen druppel bloed heb ik met hem gemeen. Mijn ouders vonden hem op zekeren dag voor onze deur — een onbekende vonde-

ling. Daar zij gaarne een kind hadden, namen zij hem tot zich en lieten hem als hun eigen zoon grootbrengen.

„Alles ontving hij van mijn ouders — naam, eer en betrekking.

„En tot dank werd hij voor mij, na den dood mijner ouders, een gewetenlooze pijniger, een onbarmhartige egoïst! —

„Hij wist door zijn scheinheilige vroomheid en gehuichelde goedigheid het vertrouwen van mijn vader te verwerven.

„Daardoor bereikte hij zijn doel — mijn vader benoemde hem bij zijn dood — ik was nog onmondig — tot beheerder van mijn vermoegen.

„Ik ben zes jaar jonger dan hij. — —

„Toen ik drie jaar geleden meerderjarig werd, bezat hij een grooten invloed op mij en hij wist mij door bedreigingen zóó bang te maken, dat ik den moed niet had, mijn recht op te eischen. —

„Charly, dit huis verbergt afschuwelijke geheimen. — Die man is het hoofd van een fanatieke, waanzinnige sekte en”

Een rauwe kreet van woede deed haar zwijgen.

Op hetzelfde oogenblik was de driearmige kandelaar door iemand omvergeworpen en diepe duisternis heerschte in het vertrek.

Vóórdat Brand zich een voorstelling kon maken van het dreigende gevaar, voelde hij twee koude, magere handen om zijn keel en werd hij tegen den muur gedrukt.

Maar zijn onbekende aanvaller had zijn lichaamskrachten onderschat.

Slechts eenige oogenblikken kon hij Brand vasthouden, daarop trof een zware vuistslag het gelaat van den aanvaller, deze tuimelde achterover en — moest Brand loslaten.

Werktuigelijk snelde Brand naar het venster.

Zijn revolver kon hij niet gebruiken, daar hij bang was, in het donker Melanie te zullen treffen.

Plotseling herinnerde hij zich het signaalfluitje.

Snel haalde hij het te voorschijn, een schel gefluit weerklonk en onmiddellijk antwoordde het bekende signaal van Raffles.

„Vervloekt!! — Weg!! — Belet haar te spreken! — New-Yorksche detectives! — Ik heb mij niet vergist!” — klonk Patriks stem.

Brand boog zich uit het raam en schreeuwde: „Hierheen, Edward! — Hierheen mannen!”

Twee schoten kwamen in de kamer terecht. De kogels floten vlak langs Charly's hoofd. Nu viel de luchtbundel eener electriche zaklantaarn naar binnen. Het scheen in het

vertrek en Brand zag nog, hoe Patrik juist de deur uitsnelde.

Hij hief zijn revolver op en zond den vluchting alle kogels na, die het wapen bevatte.

Een gillend hoongelach antwoordde hem. — Het lachen van een krankzinnige.

Daar klonk van het venster de stem van Lord Lister:

„Goeden avond, Charly!" en tegelijkertijd sprong hij de kamer binnen. —

Op het tapijt lag Melanie.

Een prop was in haar mond gedrukt en uit de linkerborstzijde vloeide bloed.

Haar oogen waren gesloten.

Slechts een zwakke ademhaling verried, dat zij nog leefde.

Brand viel met een kreet naast haar op de knieën en greep haar koude handen om den polsslag te voelen.

De revolver had men haar ontrukkt.

Ook Raffles boog zich over haar heen.

Onmiddellijk nam hij de prop uit haar mond en opende haar nachtgewaad.

Als een deskundige onderzocht hij de steekwond in de nabijheid van het hart.

De gewonde kreunde zachtjes bij deze aanraking.

„He, Charly," zei Raffles tot zijn vriend en schudde hem wakker uit zijn wanhopig starren, „maak een compres op de waschtafel en neem mijn verbandkistje uit den zak van mijn jas. Ik zal intusschen de wond dichthouden. Neem lysol en watten en laat ons de wond reinigen." —

Brand voerde half werktuigelijk het bevel uit en binnen eenige minuten had Raffles handig de wond gereinigd, het bloed gestelpt en een verband aangelegd.

Daarop werd de bewustelooze op het bed gelegd, waarna Raffles haar een weinig whisky in den mond goot.

Maar zijn gelaat was zeer ernstig en hij wierp een blik vol medelijden op zijn jongen vriend.

Hierop haalde hij zijn horloge te voorschijn, keek er op en zei:

„Hoofd omhoog, my boy, laten wij het beste hopen! Maar nu aan het werk!"

Brand stond op. Een gevoel van wraak tegen den misdadiger gloeide in hem.

„De schurk zal nu wel in voorloopige veiligheid zijn," zei Raffles. „Laten wij ons haasten, om den kerel gevangen te nemen en hem op den electrischen stoel te Sing-Sing te brengen. — Hallo! — Wat is dat?"

Raffles snoof opmerkzaam de lucht op.

Duidelijk was een fijne brandlucht waar te nemen.

Brand opende de deur, om deze onmiddellijk haastig weer te sluiten.

Door de deuropening was een rookwolk de kamer binnengedrongen.

„Brand, Edward!" riep hij vol schrik uit. „Die duivelsche Patrik en zijn makkers willen ons laten verbranden."

Met een glimlach antwoordde Raffles:

„Veel genoeg! — Een zeer interessant en prettig heerschap! Ik denk, dat wij nog merkwaardiger verrassingen zullen beleven, voordat wij hem in veiligheid hebben. — Voorwaarts! Ik heb geen zin om geroosterd te worden.

Laten wij eerst miss Melanie voorzichtig opnemen om haar naar buiten te brengen." —

Brand legde zijn arm om de bewustelooze jonge vrouw en droeg haar zoo voorzichtig mogelijk door het venster.

Raffles volgde.

Nauwelijks waren zij buiten of boven hunne hoofden klonk een luid gerinkel. Er waren verschillende vensterruiten gebarsten en nu kwalmden een dikke rookwolk naar buiten, even later gevolgd door een knetterende vlam.

Zienderoogen nam de brand in hevigheid toe. Er was geen denken aan blusschen.

Raffles en Brand waren niet met de plaatselijke omstandigheden op de hoogte en wisten dus niet, hoe zij de brandweer, indien die er al was, moesten waarschuwen. Bovendien hadden zij wel wat anders te doen. Zij hadden het zwaar gewonde meisje bij zich en moesten bovendien nog den schurk Patrik en consorten in het oog houden.

Het brandende gebouw verlichtte nu den geheelen omtrek.

Op eenigen afstand van het huis liet Raffles de gewonde onder een breedgetakten ouden notenmoom neerleggen.

Zwijgend keken zij toen naar de meer en meer om zich heengrijpende vlammenzee.

De hemel boven hen was bloedrood gekleurd.

Raffles keek naar de vlammen en zei:

„Dat was zijn laatste domheid. Daarmee bekent hij alles.

„Hij hoopt, mij te misleiden, de achtenswaardige Charles Patrik; ik moet gelooven, dat hij en zijn makkers in dat huis verbranden.

„Hij ontsnapt mij toch niet, ik zal hem op den electrischen stoel brengen! Maar nog meer interesseert het mij, het kerkhof van zijn slachtoffers te vinden en hun raadselachtige verdwijnen op te lossen —"

Hij wendde zich tot de hem vergezellende mannen:

„Boys, daar komen de brave farmers met

de brandspuit. — Zeer goed. Nu kunnen wij ons verder om Mr. Patrik bekommeren. Elk oogeblik is kostbaar!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De oplossing van het raadsel.

Verbazing, vrees en schrik waren te lezen op het gelaat der toesnellenden, toen Raffles hun in het kort het ontstaan van den brand had meegedeeld.

In eerbiedige bewondering keken zij naar Brand en met innig medelijden naar het meisje, dat stervende was.

Doch daarna staken allen de handen uit de mouwen.

In een oogwenk was de brandspuit tot werken gereed en wierp hare toornig sissende stralen in den vlamengloed, die reeds de fundamenteën had aangetast.

Eenige jongen mannen waren naar den paardenstal gesneld, hadden den besten drijver voor een rijtuig gespannen en joegen op Raffles' aanwijzingen naar Greenwich, om geneeskundige hulp te halen.

Thans plaatsten de mannen brandladders tegen het huis om te beproeven de kostbaarste zaken uit de bovenverdiepingen te redden.

Opeens — een luide kreet van alle aanwezigen — daar verscheen op het balkon voor zijn kamer als een waanzinnige, Patrik, liet een schel hoongelach hooren, maakte een dreigende beweging met zijn arm en loste vier revolvergeschoten op Raffles.

In minder dan geen tijd had dit alles zich afgespeeld, en vóórdát men iets had kunnen doen was hij alweer in het huis verdwenen.

Verwoede kreten der mannen klonken achter hem aan.

„Lyncht hem!” riepen eenigen van hen en

klommen als ratten naar het balkon.

Tevergeefs! Ook uit dit vertrek kwamen zulke dikke rookwolken, dat het onmogelijk was naar binnen te gaan.

Brand evenwel was naar zijn vriend gesneld.

„Ben je gewond, Edward?”

„Goddank, neen,” luidde het antwoord. „Om zeker te treffen moet men niet zoo opgewonden zijn als deze gek. Maar vreemd, hé? Ik zou er mijn hoofd onder hebben verwed dat de kerel het gebouw al had verlaten en nu verbrandt de mooiste huid, die ik ooit in mijn leven zou kunnen bemachtigen, tot asch.

Enfin, aldus krijgt hij toch zijn straf. Verbranden is geen pretje! — O, wacht! — Drommels — — —”

Daar klonk uit het huis opeens een ontplofing, alsof eenige vaten kruit in brand waren geraakt.

Een aantal mannen werden door den sterken luchtdruk op den grond geworpen en ook Brand en Raffles maakten kennis met den grond.

Een regen van stukken hout en steen stortte omlaag.

„Die kerel is de duivel in eigen persoon! De hel heeft hij ons toegedacht!” riep Raffles uit en stond op.

Ook Brand was weer opgestaan, en onder de brandweerlieden heerschte een ware ontsteltenis.

Paarden waren neergevallen.

Ladders en slangen lagen door elkaar.

Verscheidene mannen waren door het neervallend puin gewond.

Daarentegen was de brand van het huis tot stilstand gekomen, doch het geheele bovengedeelte van het gebouw was verdwenen.

Intusschen was Melanie uit hare bezwijming ontwaakt, zij was doodsbleek en het was duidelijk, dat zij nog slechts kort te leven had.

Haar eerste uitroep was:

„Charly!”

Dadelijk snelde deze toe.

Zij had haar oogen nog gesloten en ten gevolge van haar zwakte en verwonding kon zij slechts fluisterend spreken:

„Charly, zeg — zeg aan de mannen, dat hij — de ellendeling, hen bedriegen wil. — Ik, ik weet, dat uit zijn kamer een geheime weg door den schoorsteen naar — naar den kelder met een — touwladder —”

Raffles, die dadelijk achter zijn vriend was aangesneld, liep direct terug naar de manschappen en riep:

„Bijlen — breekijzers! Pak welk werktuig ge vinden kunt en volg mij. De bandiet is in den kelder gevluht.”

Daarna snelde hij door de nog steeds rookende puinhoopen van het huis, door allen, behalve Charly, gevolgd.

De plaats, waar de schoorsteen had gestaan, was alleen te herkennen aan een zwart trechtervormig diep gat, zóóals door eene ontploffing wordt veroorzaakt.

Raffles' scherpzinnigheid zei hem direct, dat de misdadiger, nadat hij door den schoorsteen met een touwladder in den kelder was gevluht, eenige vaten buskruit had aangestoken, die hij daar misschien al lang met een dergelijk doel had bewaard, om zodoende ieder spoor van zijn vlucht uit te wisschen.

En dit zou hem gelukt zijn, wanneer Melanie zijn geheim niet gekend en aan zijn vriend verraden had.

Er werd koortsachtig gewerkt en het was een zware arbeid die uren duurde, om den door de ontploffing dichtgeworpen ingang naar den kelder vrij te maken.

Uit Coscob en Greenwich waren massa's menschen toegesneld.

Raffles verzocht den juist verschenen sheriff, alle manschappen bijeen te roepen, opdat, wanneer het hun mocht gelukken den bandiet te pakken, de opgewonden menigte verhinderd zou worden hem te dooden.

Intusschen lag Brand geknield onder den notenboom en omhelsde de jonge stervende vrouw. De tranen rolden over zijn wangen, toen hij haar aankeek.

Zij had zijn eene hand genomen en gaf zich blijkbaar moeite, nog iets tot hem te spreken. Hij bracht zijn oor heel dicht bij haar mond, die hem nog eenige laatste woorden wilden zeggen:

„Charly — het was een korte droom — doch mijn eenige geluk op aarde was jij. . . .”

Nog eenige onverstaanbare woorden volgden — een zwakke zucht — en haar oogen sloten zich voor eeuwig.

Juist was er een dokter gekomen, doch hij vond slechts een doode.

Charly's smart was groot en langen tijd kon hij niet van de geliefde doode scheiden.

Raffles, die juist naar haar toestand was komen informeerden, drukte zijn vriend deelnemend de hand en snelde daarna weer weg, als een wilde jachthond, naar den nu vrijgemaakten kelderingang.

Nadat het lijk der jonge vrouw was weggehaald om op een baar te worden gelegd, maakte ook Brand aanstalten om Raffles behulpzaam te zijn bij het zoeken van den vervloekten misdadiger.

Hij begreep, dat dit het eenige was, dat hij doen kon, om zich de noodige afleiding te verschaffen en bovendien dorstte hij naar wraak. Melanie moest gewroken worden.

Het was een nauwe, diepe schacht waarin Raffles' electrische lantaarn haar stralen wierp.

Slechts één persoon kon erin afdalen; voor twee was de ruimte te klein.

„Breng touwen!” riep Raffles, waarna eenigen het gewenschte gingen halen.

Intusschen boog hij zich boven het zwarte gat en luisterde of hij ook geluid vernam.

Een zacht geruisch als van een onderaardschen stroom drong tot hem door.

De schacht moest in een natuurlijke rots-holte eindigen, waaraan deze kust rijk was. Zij waren door de naar den Oceaan stroomende watertjes in de steenen uitgevreten.

Daar kwamen de touwen!

Raffles bond er een muursteen aan en liet het touw zakken.

Het duurde lang voordat de bodem bereikt was.

Opeens was het Raffles alsof hij zachte stemmen vernam.

Dadelijk werd het hem duidelijk dat Patrik zich daar beneden bevond en ieder, die het waagde naar beneden te klimmen, zou dooden.

Hij overlegde wat hem te doen stond.

Hij liet een tweede touw om zijn lichaam binden opdat men hem zou kunnen optrekken als hem iets overkwam en krom naar beneden.

In ademlooze spanning stonden de achter-

blijvenden om de geheimzinnige opening, terwijl Brand zich er boven bukte om op een teeken of roepen van zijn vriend te letten.

Daar zag hij in de diepte plotseling Raffles' lantaarn schijnen.

Duidelijk klonk diens stem:

„Kom naar beneden, boys! Hij is verdwenen, wij moeten hem achterna.”

Brand, die nu weer geheel meeleeft, en verscheidene mannen gleden langs het touw omlaag.

Beneden bevonden zij zich in een ruim hol, dat bij het licht der lantaarn velerlei kleuren vertoonde.

Zoutkristallen hingen in grillige vormen aan den bovenwand en ook de zijwanden vertoonden zeldzame afbeeldingen in de steenen.

Raffles belichtte de rotsen en zocht naar een uitgang.

Doch hoe vlijtig hij ook zocht, er was niets te vinden.

Het hol leek wel een onoplosbaar geheim. Alleen in een der hoeken bemerkte hij de overblijfselen van een legerstede van mos.

Waarschijnlijk waren de vroegere bezitters der boerderijen, welke zich in den omtrek bevonden, bij invallen der Indianen in deze veilige schuilplaats gevlucht.

Aan den rechterkant echter bevond zich een onderaardsche snelvlietende beek.

De spleet, waaruit zij kwam, was zóó smal, dat er nauwelijks een kind door zou kunnen.

Doch zij stroomde weg door een trechtervormig groot gat, waarin het water met groot geweld wegbruiste.

Met aandacht keek Raffles er naar. Brand stond dicht bij hem.

Eindelijk zei Raffles:

„Charly, ik zal in dat gat springen. De schurk kan alleen hierdoor ontkomen zijn.”

„En ligt met zijn beenderen al in de hel, Edward,” antwoordde Charly. „Die waterval is uitstekend ingericht voor zelfmoord.”

„Je vergist je, Charly,” meende zijn vriend. „Dat ding ziet er gevaarlijker uit dan het is. Ik wed, dat je aan het andere eind heel genoeglijk kunt wandelen. Ik moet het wagen!”

Neem jij je horloge en de anderen het touw. Ben ik na één minuut niet in staat jullie door trekken aan het touw een teeken te geven, dan trek je mij terug.

Ik geloof, dat ik nog geen halve minuut zonder lucht onder water zal zijn. Dus, opgepast! Ik moet vandaag mijn bad ook nog inhalen. Neem het touw, mannen. Ziezoo! — Klaar! — Good bye!”

Vóórdat iemand het kon verhinderen was Raffles in het gat gesprongen en dadelijk ver-

dwenen. De stroom voerde hem snel mee. De achterblijvenden rilden van angst.

De seconden, die Brand halffluid van het horloge aflas, schenen hun eeuwigheden.

Hij had tot vijftien geteld, toen de mannen duidelijk driemaal aan het touw voelden trekken.

Langzaam trokken ze het terug en bevonden, dat Raffles zich had losgemaakt. Hij had er een steen met een velletje papier uit zijn notitieboekje voor in de plaats gedaan.

Brand nam het doorweekte papier er voorzichtig af en las de door het water half verbleekte letters:

„Boys! Drie meter glijden! — Je wordt nauwelijks nat. — Hier groote hopen. — Haast je!”

Zonder zich te bedenken, was Brand de eerste, die in het gat sprong. Eén oogenblik spoot het water hem om de ooren en werd hij bliksemsnel vooruitgetrokken, daarop zag hij plotseling het licht van Raffles' elektrische lantaarn, hij voelde grond onder zijn voeten en de watermassa wierp hem bijna, zonder dat hij het kon verhinderen, op den vasten bodem.

Hij viel op de knieën, maar snel verhief hij zich weer en nu stond hij naast Raffles, die hem helpend de hand reikte.

Het water stroomde naast hen verder in een smalle rotsspleet.

Nu volgden de anderen en toen de laatste bij hen was gekomen, gaf Raffles bevel, hem te volgen.

Er was nu een spoor voorhanden.

Op den bodem konden zij de natte afdrucken der laarzen van den vervolgte nog duidelijk onderscheiden.

Lord Lister, die den bodem met zijn lantaarn belichtte en de sporen volgde, zei tot Brand, die achter hem liep:

„Er zijn méér schurken, Charly. Patrik is niet alleen. Ik heb vier verschillende afdrucken geteld. Wij zijn met ons zessen. Dat kan een heet gevecht worden.

Houdt de revolvers gereed.

In het donker, vóór ons, in de geheime schuilplaatsen kunnen ze mij als een hond doodschieten.

Let op! Hier komen wij bij een ladder. De duivel moge weten, waar deze jachtpartij ons nog zal brengen!”

Zij waren uit het hol en een soort trap van ruwe boomstammen voerde naar een wand in de hoogte waar een uitgang was.

Raffles klauterde het eerst naar boven.

Nauwelijks was hij boven aangekomen, of hij riep zachtjes terug:

„Charly, doof de lamp uit. Wij moeten in het donker verder. Kom naar boven. De lad-

der heeft drie en twintig sporten. Doe het zoo zachtjes mogelijk."

Onmiddellijk klapte Brand de electriche lantaarn dicht en krom, gevolgd door de anderen, de treden op.

Op eenigen afstand van de plaats, waar zij zich bevonden, vertoonde zich aan hun blikken een zeldzaam, gruwelijk schouwspel, als een stuk van de hel, zooals Dante die beschrijft.

Het hol verwijdde zich hier tot een gewelfde ruimte.

Van boven kwam het daglicht door een smalle spleet.

Op den buik liggend, plat op den bodem gedrukt, zagen zij een tooneel, zooals dat slechts door godsdienstwaanzin geschapen kan worden.

Midden in de halfvormige grot bevond zich het groote steenen beeld van een oud-Indischen afgod.

Een afschuwelijk, duivelsch leelijk afgodsbeeld, welks muil wijd geopend was en in plaats van tanden twee rijen dolkachtige gouden messen bevatte.

Op het hoofd en op de borst schitterden twee gouden zonnescijven.

Daarvoor was een platform gebouwd als een altaar en daarop een stralende zon, bestaande uit blinkende zwaarden, aangebracht.

Voor het standbeeld stond Patrik.

Hij had een soort priestergewaad om zijn benedenlichaam geslagen — een wit kleed met gouden zonnen bestikt.

Het bovenlichaam had hij beschilderd. Zijn gelaat was nu haardeloos. Op de bloote borst droeg hij een gouden zon, die aan een ketting om zijn hals hing.

Aan zijn armen rammelden een groot aantal zware armbanden.

In zijn rechterhand hield hij een gouden bijl vast.

Vóór hem brandde in een koperen schaal harsachtige wierook, waaraan hij door het inwerpen van poeder verschillende kleuren gaf.

Op den grond voor het altaar lagen met het gelaat naar den grond vijf van zijne aanhangers.

Raffles herkende hen als de bedienden van het huis. Onder het neuriën van een eentonige melodie sloegen zij zich met geesels op hun rug.

Nu maakte Patrik een handbeweging.

Onmiddellijk hurkten zij op hun heupen, legden de geesels neer en luisterden.

Patrik ging tegenover den steenen afgod staan, hief de handen op en sprak met zijn vreemde, zangerige stem:

„Luister naar mij, den laatsten afstamming van de zonnemacht!

„De blanke zonen van den duivel vervolgen mij. Zij willen u uwe slachtoffers ontrukken. Zij willen dat gij hun bloed niet meer zult drinken. Toon, dat gij machtiger zijt dan gij. Open uw mond en vernietig hen."

Bezwerend stond hij voor het afgodsbeeld en, als wilde deze hem inderdaad te hulp komen, zoo liet zich plotseling een dof gerommel hooren.

Met gillend, jubelend geschreeuw sprongen de neergehurkten op, grepen elkaar bij de handen en dansten om het altaar.

De priester van den zonnegod sprak nu tot zijn volgelingen:

„Gij hoort, hoe hij uit zijn diep onderaardsch paleis tot u sprak.

„Versaagt niet en weest niet bang.

„Hij wacht ons als belooning voor onze trouwe diensten in het rijk der eeuwig schijnende zon. En hij wil, dat wij hem een nieuw offer zullen brengen.

„Hij zegt mij, dat hij de vrouw van Jozua verwacht, omdat zij in den laatsten tijd niet vol trouwe waakzaamheid voor hem en ons heeft gehandeld."

Kermend wierp de negerin zich ter aarde.

Met luide stem schreeuwde Patrik tot haar:

„Waarom volgde je mijn bevel niet op en deed je al het poeder, dat ik je gaf, vóórdat de zoon der blanken kwam, niet in het eten? De kleine hoeveelheid, die je gaf, was veel te weinig.

„Als je gehoorzaam waart geweest, dan zouden zij geen macht over ons gekregen hebben.

„Neemt haar op, de God der zon wacht op zijn offer, hij heeft haar bloed nodig, opdat hij ons kan beschermen!"

Dit oogenblik had Raffles afgewacht om te handelen.

„Waanzinnig fanatisme!" fluisterde hij, „levend zullen wij hem niet in handen krijgen. Neem de revolvers op en zoodra ik bevel „vuur!" moeten jullie naar beneden schieten. „Patrik neem ik voor mijn rekening. — Geef acht!"

Zwijgend volgden de mannen zijn bevelen op, terwijl de negerin zich luid schreeuwend tegen haar aanvallers verdedigde, die haar achter het altaar wilden sleepen.

(Zie het titelblad.)

Waarschijnlijk bevond zich daar de moordplaats. —

Zacht gaf Raffles nu bevel om te schieten en een oogenblik later klonken de kreten van woede en pijn der getroffenen.

Patrik keek met een luiden kreet van schrik

in de richting, vanwaar zoo onverwacht de schoten kwamen.

Het kratesachtige schepsel was naar hem toegesprongen en zocht hulp en bescherming bij den priester.

Hij stiet den wanstaltigen man terug, wendde zich naar het altaar en was het volgende oogenblik, alsof de aarde hem verzwolgen had, verdwenen.

Een oogenblik heerschte diepe stilte, die onderbroken werd door een hoonend gelach. De vervolgers waren allen achter het altaar verdwenen, alleen de mismaakte bleef boven op het altaar zitten en gilte nu op afschuwelijken toon door de ruimte.

„Vooruit boys!” riep Raffles en snelde het eerst naar het altaar.

Haastig sprongen zij voorwaarts.

Even voordat zij het bereikten, klonk een ontzettende gil, als van een mensch in doodsangst.

Een dof gerommel werd vernomen, daarna nog een bijna onmenselijke kreet, doch zwak en als op grooten afstand.

Raffles en zijn mannen waren een oogenblik blijven staan.

Nu snelde hij opnieuw voorwaarts en bereikte den achterkant van het offeraltaar.

Doodelijk verschrikt bleef hij staan.

Hij stond aan den rand van een steil naar beneden gaande kloof, die zich tusschen het afgodsbeeld en het altaar bevond, tien meter lang en twee meter breed was.

Soitse rotspunten staken uit de wanden en gaven de kloof den indruk van een roofdiermuil, vol scherpe tanden.

Aan die punten hingen flarden van kleeren en afgescheurde ledematen. Daarin waren de fanatieke menschen gesprongen om aan hun vervolgers te ontkomen.

Het licht bereikte niet den bodem van deze geweldige diepte. Wel vernam het oor een geluid van water.

Raffles luisterde met inspanning of hij geen menschelijk geluid uit deze helsche opening vernam. Hij zou zich zonder aarzelen aan touwen naar beneden hebben laten zakken, maar niets werd vernomen. Alleen een geluid als van het klotsend water werd vernomen.

Nu werd hem ook het eerder gehoorde donderende geluid duidelijk.

De waterstand in de kloof werd geregeld door eb en vloed van den Oceaan en in deze geheimzinnige, onnaspeurbare diepte waren de ongelukkigen voor eeuwig verdwenen.

Raffles verwijderde zich van de kloof en zei:

„De jacht is afgelopen, vrienden. De aardse gerechtigheid heeft haar taak vervuld.”

Zwijgend stonden de mannen rondom den afgrond.

Als een faun grijnsde hun het afschuwelijke afgodsbeeld aan.

Welke vreeselijke gebeurtenissen hadden die strakke, glinsterende oogen hier reeds aanschouwd?

Hier waren dus de vermiste slachtoffers van de zonzovereiders gebleven!

En ook het raadselachtige „hoe” van hun verdwijnen werd bij het verder onderzoek van het hol opgelost.

Van hier leidde een gang tot dicht bij den weg naar het hol en had daar een door dicht struikgewas verborgen, nauwelijks merkbaren uitgang.

Met lasso's, die Raffles vond en waarmee hij den woest om zich heen slaanden mismaakte vast bond, om hem naar een krankzinnigengesticht te laten brengen, hadden de leden der sekte uit hun schuilplaats de ongelukkige slachtoffers gevangen en in het hol gesleept, welks rotswanden iederen kreet, iedere jammerklacht verstikten.

Het was bijna avond geworden, toen Raffles met zijn gezelschap uit de diepte terugkwam, en zijn verschijning werd met jubelkreten en belangstelling begroet.

In grooten angst had men verkeerd over het lange wegblijven.

Doodmoe schaalden allen zich nu om een houtvuur en versterkten zich met de aangeboden spijzen.

Daarna vertelde Raffles aan den verbaasden sherif en zijn omstanders van de duistere raadselen onder hun voeten, van een onderaardschen tempel, een sprookjesachtigen priester en de zeldzame secte der zonzanbidders.

De volgende aflevering (No. 63) bevat:

DE ZWAARSTE DIENST.

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

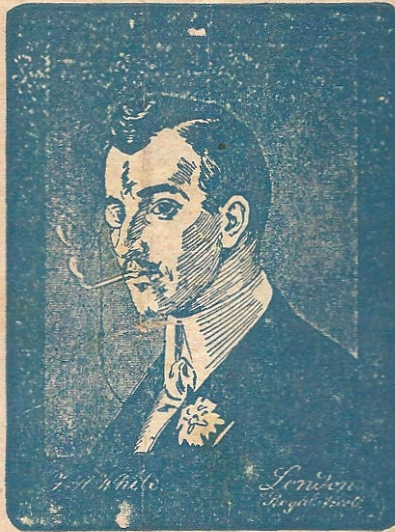
Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister geraamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spannt hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:
Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen A. Eichler
Singel 236 — Amsterdam.